

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Julij 1930.

Z Bogom in Marijo za narod!

22. letnik.

"Da bi bili vsi eno".*)

Prof. Fr. Pengov.

KRB za zedinjenje vseh kršč. cerkva v eno sveto, katoliško in apostolsko cerkev, mora biti ena izmed vsakdanjih nalog vsakega gorečega kristjana. Že v 11. stoletju, precej ko se je pojavil nesrečni Fotijev razkol med zapadno in vzhodno

cerkvijo, so spoznali najboljši njeni sinovi, da je nastalo v vidnem Kristusovem telesu na zemlji po človeški krivdi stanje, ki je popolnoma nasprotno nauku njenega božjega ustanovitelja. Vkljub temu pa se je v teku zgodovine vedno bolj poglobljalo brezno razdora, ki so ga bile izkopale nevedne roke. Martin Luter pa in "reformatorji", ki so prišli za njim, so vzeli cerkvi vse, kar ji je dajalo pravico imenovati se "cerkev".

Ni moj namen, da bi v tem članku kazal pota za združenje cerkva; o tem se piše in govori mnogo na pristojnih mestih. Opozoril bi le rad krščanske kroge na nekatere okoliščine, ki stavijo vprašanje, ki nas zanima, v vrsto najbolj perečih, neodložljivih problemov. Ko govorim o krščanskih cerkvah, mislim seveda samo one cerkve, ki so edine glede temeljnih resnic, to je v nauku o zakramentih, o zveličanju, o poslednjih rečeh itd.

Današnje dobo bi lahko imenovali "čas bojevitiga brezboštva". Karl Marx je s svojo "srečno roko" izpremenil teoretski materializem v zelo dejaven faktor medsebojnih družabnih razmer. Podmene, ki jih je bil ustvaril Charles Darwin v životoslovju (biologiji) in Ludvik Feuerbach v modroslovju je zanesel nesrečni ustanovitelj gospodarskega materializma z vso njemu lastno trmoglavostjo v družboslovje ali sociologijo in je tako dal ideologiji današnjega, t. zv. znanstvenega socijalizma trden temelj. Mednarodni marksisti si niso postavili samo

naloge, da nadomestijo obstoječi družabno-politični red s socijalizmom, ozir. komunizmom, ampak njihova glavna zadača je, delati propagando za ateizem (brezboštvo). Kjerkoli namreč pomaga muhasta usoda marksistom, da pridejo do vlade, povsodi prično kmalu pravi pravcati boj proti veri (Dunaj, Petrograd itd.). Nas zanima tukaj samo **ta plat** socialne demokracije, boljševizma, komunizma ali kakor se še imenuje drugod. Ako pomislimo, da stremi marksizem za tem, da z vsemi razpoložljivimi sredstvi prevrne sedanji red, državo, gospodarstvo, verstvo, družino, lastnino itd. itd. in namerava namesto tega uvesti svoja radikalna načela, kakor jih realizuje sovjetska Rusija, potem ni težko predstaviti si velikansko nevarnost, ki ogroža pod prapornom precejšnega števila fanatičnih pristašev, vse človeštvo.

Karl Marx v tako bujni zgodovini človeštva ni znal najti nobenega drugega momenta kakor edino le neizprosen boj med stanovi. Ako poleg tega še upoštevamo, da je po marksističnem nauku človek le "biološki poedinec", ki ima namen, da se v "boju za obstanek" medsebojno uničuje in požira, potem lahko vidimo vnaprej, v kakšen strahoten prepad se pogreznejo naši nazori o nramnosti, kreposti, časti, da ne govorim o še višjih, nadnaravnih rečeh. Nič ni absolutnega in nadnaravnega, vse je le relativno, izpremenljivo! Saj zatrjuje Marxov učitelj Feuerbach: "Ni Bog ustvaril človeka, ampak človek je ustvaril bogove". Ne najdete zastoj na mizi vsakega marksista poleg Marxovega glavnega dela "Kapital" tudi Haecklove "Svetovne uganke", ki se bore proti Bogu kot malokatera druga knjiga!

Razni mestni krogi so nevarnost neprestano napadajočega marksizma kmalu spoznali in njihovo

*) Rafael Iwanitsky — Ingilo obravnava v knjigi "Ex Oriente" 1927. verske in modroslovske probleme vzhoda in zapada.

praktično delo v zvezi s teoretsko kritiko je pokazalo v boju z njimi že znatne uspehe. Naj opozorim le na spise prof. dr. Masaryka, predsednika češko-slovaške republike, francoskega sociologa Gustava Lebona in drugih, ki so močno streznili med dvema stoloma omahujoči mladi rod. Praktično se je pokazala reakcija proti marksizmu v postanku organizacij, zlasti političnih, kakor fašizma na Laškem, Hitlerske zveze na Bavarskem, zveze umrlega generala Primo de Rivera na Španskem, družbe krščanskih socialistov v raznih deželah itd.

Ni treba, da soglašaj z današnjimi socialno-političnimi razmerami, vendar pa lahko deluješ za zboljšanje te ali one plati družabnega ustroja, če le ne nosijo predlagane preosnove pečata fantastičnosti, ampak zasledujejo dosegljive cilje in zboljšanje stanja telesnih delavcev, t. j. večine človeštva. Brez dvojbe olajšuje angleška Trade Union, ki stoji na stališču delavskih gospodarskih interesov, prav močno angleški vladi delo na tem polju, kar jasno dokazuje korist tega in onega podjetja ter obenem misli tudi na gospodarski blagor delavstva. Resne politične skupine nikoli ne vodijo v neznanje in zastoje; vse hočejo napredek, izpopolnitev, kolikor je to mogoče na zemlji. Skupno prizadevanje ljudi pospešuje razvoj v vseh poljih življenja. Z vsemi silami moramo ugovarjati proti temu, da bi poizkušala kakva politična skupina ves mehanizem sedanje organizacije s silo preobrniti po svojem načrtu, opirajoč se pri tem na kategorične zahteve svojih političnih voditeljev. Mi vsi smo danes priče temne žaloigre, ko se v nesrečo za ves človeški rod na ozemlju, ki obsega eno šestino vse zemeljske oble, praktično izvršujejo sanje majhnega števila pobesnelih trmoglavcev in že imamo pred seboj tudi pretresljive 'uspehe' splošnega propada in degeneracije. Revolucionarni socializem iz stališča splošne kulture ni mogel podati boljšega dokaza za svojo absolutno nesposobnost in škodljivost, kakor je storil to v boljševiški nesrečni Rusiji. Ko trčita skupaj živa praksa in pa formule in recepti fantastičnih reformatorjev izginejo vse formule in recepti kot milni mehurčki v zraku. Škoda pa, ki nastane vsled tega človeštvu, je neizmerna, posebno v območju npravnosti in vere.

Istočasno, ko uničujejo zemeljske dobrine bijejo marksisti predrzen boj proti nebesom. Zmaga marksističnih zamisli v praksi ne pomenja prav ničesar drugega, kot padeč človeštva v živalsko stanje, kjer bi človek živel samo svojim naravnim potrebam in hrepenel po tem, da uživa tukajšnje življenje kolikor mogoče vsestransko in brez pridržka in meje. Marksizem kot najčistejše brezboštvo tudi ne more biti za svobodo vesti in vere, kakor večkrat hinavsko oznanja v svojih političnih programih. Boljševiki — ki pa še niso najhujši marksisti! — so se odpo-

vedali tej hinavščini; kajti, čim so krišili na krmilo, takoj so započeli srdit, neizprosen boj proti vsakemu verskemu čutu, in to delajo dosledno še vedno...

Vsak lahko vidi, da grozi vsem krščanskim cerkvam najprej od strani marksizma največja nevarnost, ako ostane krščanski svet brezskrben in se ne zavaruje in ne zajezi v naprej pred to strašno povodnijo in kugo. Zabraniti moramo, da bi prišli ti dnevi nad nas, kajti po pravici pravi prerok: "Ker trgatav je končana in pobiranje ne pride več." Iz. XXXII, 10.

Zato je treba, da se zedinijo vse cerkve, ki se vjemajo v glavnih verskih resnicah. Za edinost je prosil Kristus v svoji velikoduhovski molitvi pri zadnji večerji; a mi že stoletja ravnamo nezedinjeni proti božji volji! Groza nas mora obiti, če premišljujemo to stanje. Opozoril sem gori na peklenke načrte marksizma, da podam nov močan nagib, ki naj vas zbudi in vžge. V edinosti je moč! In treba bo orjaške sile, da "stre peklenka vrata", da obvaruje čedo, ki jo je zaupal Dobri pastir svojim apostolom in njihovim naslednikom, pred pogubo. — Zakaj raste in se večja truma pristašev bojevitiga marksizma? Kdo polni vrste one politične stranke, koje geslo slove: "Vera je opij za ljudstvo"? Čegave roke trgajo križe s cerkva? Kdo skruni svetišča? Kdo goni cerkvene služabnike na morišča? Kdo obrekuje in kolne ime Stvarnikovo? Če se vse to godi danes brez kazni in se celo zagovarja v Moskvi, kdo nam je porok, da se ne bo godilo isto jutri v Parizu, Belgradu, Berlinu ali v New Yorku in Chicagi?! Stojimo na razpotju. V tem najtežjem trenutku človeške zgodovine morajo podzvzeti odgovorni voditelji cerkva v ponižnosti in medsebojnem spoštovanju prav posebne mere, da dosežemo zopet edinost v cerkvi in da bo enkrat konec vedno hujših naskokov hudičevih kovarstev. (Hvalevreden je bil nedavni skupni nastop pod vodstvom papeževim.)

Marksizem napada na metodičen način sv. vero kot največjo oviro pri uresničenju njegovih ciljev. V marksističnih programih velja kot krilatica, da je cerkev osrednja sila kapitalistične uredbe in se zato priporoča pristašem, naj udarijo v prvi vrsti po nji. Ruski zgled je jasen nad vse dvome, da marksizem ne trpi poleg sebe nobenega svobodnega izražanja misli. Cerkev preganjajo tam javno in cinično, z največjim zaničevanjem, podirajo jo fizično Uradnik, profesor, inženir, — z eno besedo, vsak sovjetski uslužbenec mora priseči na marksizem. Ne verjamete? — No, v Evropi dobro znani petrogradski profesor modroslovja in dušeslovja dr. N. O. Losski je bil po sklepu sovjetske vlade ob službo samo zato — ker je priznaval presveto Trojico! In takih zgledov ni samo dvoje, troje. Žive priče so)Dalje na str. 208.)

Mesečni pridigar.

Rev. J. Smoley.

ČETRТА NEDELJA PO BINKOŠTIIH.

DANAŠNJI evangelij nam pripoveduje o čolničku sv. Petra. Zveličar si ga je izbral, da bi iz njega učil ljudstvo, ki je stalo ob bregu. Sv. očetje vidijo v tem podobo sv. Cerkve, istočasno pa tudi izjemno stališče sv. Petra in njegovih naslednikov. Kjer je Peter, tam je tudi Cerkev, tam je Jezus s svojimi nauki in svojimi milostmi. Evangelij nam obenem odgovarja tudi na vprašanje: **Kaj je življenje brez milosti in kaj je življenje z milostjo?**

Kaj je naše življenje brez božje milosti? — Ko je Zveličar končal svoj nauk, je pozval Petra, naj še enkrat pelje ven nad globino in naj razprostre mrežo. Peter pa je rekel: "Gospod, celo noč smo lovili, pa nismo nič ujeli." Odrešenik ni bil pri njih, zato je bilo vse penočno delo zaman. In podobno se pogosto prigodi tudi kristjanu, da namreč nima Odrešenika in njegovih milosti pri sebi; in to tedaj, ako je v stanu smrtnega greha. Potem je vse, kar dela in stori ponočno delo in če mora v takem stanu v večnost, bo stopil prazen pred sodni stol božji in bo moral priznati: "Celo noč sem delal, pa ničesar dosegel."

Kaj pa je naše življenje v milosti božji? — Kako drugače je, če imamo Jezusa pri sebi! Komaj je Peter na Gospodovo besedo razprostrl mrežo, je zajel takoj toliko množico rib, da se je pričela mreža trgati. Če je človek v stanu milosti božje, če ima Jezusa pri sebi, če je z njim združen, bo vsako njegovo delo blagoslovljeno in bo zaslužno za večnost. Vsako trpljenje, vsak križ bo plačan v nebesih.

Bomo li mi tako nespametni, da bomo živeli brez milosti? Skrbimo torej, da bomo združeni z Jezusom po posvečujoči milosti božji! Odrešenik nas opominja (Jan. 15, 15): "Kdor ostane v meni in jaz v njem, bo obrodil obilen sad. Brez mene ne morete ničesar storiti." Amen.

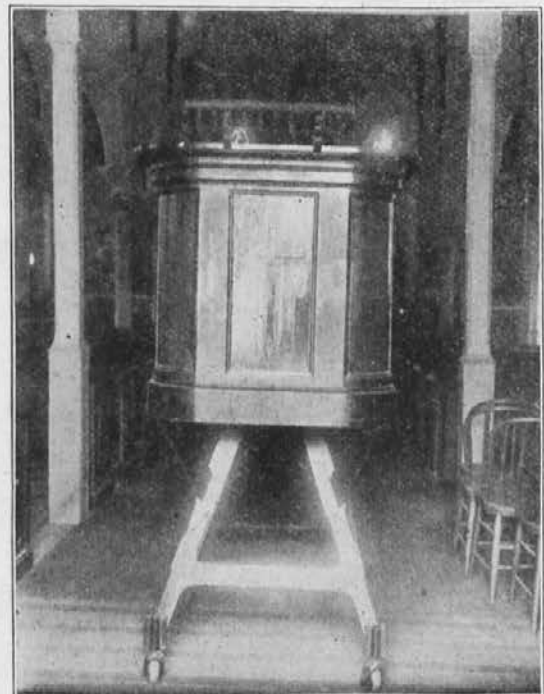
PETA NEDELJA PO BINKOŠTIIH.

Na napačno farizejsko pravičnost nas Gospod danes opozarja. Da, na zunaj so se kazali farizeji kakor da bi vse postave vestno izpolnjevali. Toda v resnici so se ravnali le po črki postave. Manjkal jim je duh, oživljajoči element in ta je božja ljubezen in ljubezen do bližnjega. Proti bližnjemu so bili trdosrčni in niso hoteli odpustiti. Gospod pa ravno v današnjem evangeliju zahteva od nas spravljivost.

Med nami se kaj pogosto dogodi, da razžalimo bližnjega z besedo ali z dejanjem. Kolikokrat tožimo o krivicah, ki se nam gode, o raznih razžalitvah, lažeh in obrekovanjih! V teh slučajih velja Gospodova beseda: "Pojdi tja!" Imeti moramo spravljivo srce, ponuditi bližnjemu roko v spravo in sicer kakor hitro mogoče. To je ena naših glavnih dolžnosti.

Gospod nam pa pove tudi razlog za to dolžnost. Bog hoče in zahteva od nas spravljivost, zato pravi, da ne bo sprejel daru iz rok človeka, ki živi v sovraštvu. Bog ne bo gledal na dobra dela človeka, ki noče odpustiti, ako ne bo prej storil prvega koraka k spravi. Ne uči nas Gospod zaman moliti: "Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo našim dolžnikom." Z vso resnostjo nas opominja: "Če boste odpustili ljudem njihove napake, bo tudi nebeški Oče vam odpustil vaše prestopke. Če pa ne boste odpustili, vam tudi nebeški Oče ne bo odpustil." (Mat. 6, 14.)

Koliko pa jih je, ki se brigajo za ta Gospodov nauk! Samo žalijo, pa nočejo odpustiti; pri vsaki priliki obrekujejo druge, če se pa njim zgodi najmanjša krivica, zahtevajo takoj zadoščenje. Kako daleč so taki ljudje od pravega Gospodovega duha! "Imejte potrpljenje drug z drugim in si odpuščajte," opominja sv. Pavel (Kol. 3, 13).

Iz Rezekove knjige.
Baragova prižnica.

ŠESTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

SEDMA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Evangelij nas danes pelje v puščavo vzhodno od reke Jordana. Sredi ogromne množice vidimo stari nebeškega Odrešenika. Njegovo oko se ozira po tisočerih, ki se mude pri njem, njegove besede so: "Množica se mi smili" (Mark. 8, 2). **Poglejmo danes za trenutek v usmiljanja polno Jezusovo srce!**

To srce ima usmiljenje z nami v naši dušni potrebi. Od vseh strani so prihitele množice. Razum apostolov in učencev jih je bilo mnogo, ki so živeli v raznih zmotah in predsodkih, ali pa so komaj poznali glavne resnice. Ljubezen Jezusovega Srca jih je gnala, da bi se dali poučiti. Tri dni so že poslušali njegov nauk. Kristusove besede so posvetile v njihovo srce in v njihovo dušo. Vedno bi ga bili poslušali. Tudi dandanes se Jezusovo srce usmili vseh, ki so v dušnih potrebah. Kadar potrebuje človek pomoči v svojih bojih in tolažbe v svojih nadlogah, naj gre zaupno h Gospodu. Tudi on bo slišal Gospodove besede: "Množica se mi smili."

Jezusovo srce pa ima tudi usmiljenje v naših časnih potrebah. Že tri dni je ljudstvo pri njem; ničesar več nimajo za jesti. Ves živež je pošel in lakota jim grozi. Na poti proti domu bodo opešali. Tu se jih usmili Odrešenikovo srce in jim čudežno preskrbi živež. Enaka ljubezen je še vedno v njegovem srcu. Nikdo ne bo zaman prosil Gospoda v svojih potrebah, če bo namreč prišel z zaupanjem k njemu. Iz tabernakeljna nam še vedno govori: "Množica se mi smili."

Zato pa imejmo zaupanje! S psalmistom molimo (61, 2): "V Gospoda stavi vse svoje zaupanje, duša; od njega boš dobila varstvo in pomoč."

Resne so besede današnjega sv. evangelija: Varujte se krivih prerokov! (Mt. 7, 15.) Dane so nam v svarilo. Kristus gospod nam je pa dal tudi znamenje, po katerem bomo spoznali te krive preroke. To znamenje so slabi sadovi in slaba dela, ki jih najdemo v njihovem življenju. Tudi v našem času imamo dovolj krivih prerokov. Na zunaj so videti dobri in pošteni, v resnici so pa volkovi v ovčjih oblačilih. Med te volkove v ovčjih oblačilih prištevamo zlasti **slabe knjige in časopise.**

Branje slabih knjig in časopisov je gotovo grešno. To je jasno in samo ob sebi umljivo. Saj vemo, da je greh, če se prostovoljno izpostavimo bližnji priložnosti v greh. Branje slabih časnikov pa je gotovo taka nevarna priložnost. Poleg tega pa se pregrešimo še zoper izrečno zapoved Cerkve. Kot oznanjevalka božjih resnic in naukov mora ona čuvati nad vero in pravostjo in svariti svoje otroke pred nevarnostmi. Zato z vsem pravom prepoveduje čitanje slabih časnikov in knjig. Kdor to kljub temu dela, greši zoper njeno zapoved.

Branje slabih knjig in časnikov je pa tudi pogubno. Kaj nas uči vsakadnja skušnja? Poglejte par mladih ljudi, ki so zgubili vero in ki žive nepravno življenje! Kako so prišli do tega? Tu in tam je res vpliv slabe družčine kriv, navadno pa so vzrok slabi časniki in slabe knjige, če kdo zgubi vero. V takih knjigah se človeku podaja strup, sicer le v malem in takorekoč v sladkorju, tako da strupa spočetka ne opazijo, po malem pa strup preseže vse njihovo mišljenje, tako da zgube vero in pridejo ob pošteno življenje.

Zato veljajo tudi nam besede: "Varujte se krivih prerokov!" Glejte, pravi apostol, da vas nikdo ne vjame s svetno modrostjo in prazno sleparijo. (Kol. 2, 8.)

P. Evstahij, O.F.M.:

KARMELSKI MATERI BOŽJI.

O Mati moja,
o moja Gospa!
Lastnina tvoja,
glej, žar je srca!

Ljubeče seva
tvoj lilijski čar,
prečista Deva,
preblašena stvar!

Ti božja Mati
in naša pomoč! —
V svetlobi zlati
Te zremo pojoč . . .

Nebeško Dete
ljubo nam podaj!
In misli svete
in milosti raj! — — —

Rahlo je vetra šumenje,
listje ljubo trepet . . .
Pevcev krilatih žgolenje!
pesmi sorodno srca . . .

V eno se zlivajo spevi:
"Hvala ti, rajska Modrost!"
Večne Lepote odsevi
dihajo sladko skrivnost . . .

Minnetonka.

(Indijanska povest iz Baragovih časov.)

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Dalje.)

TRETJE POGLAVJE.

Mladenič iz Michigana.

ANAŠNJI Michigan je bil v tistih časih en sam ogromen gozd, skozi katerega so vodila le redka pota, bolje rečeno, indijanski lovski in bojni sledovi. Razne vrste divjačina je gospodovala v neprodernih goščavah po mili volji in le od časa do časa jo je preplašil lovski pohod rdečkožcev ali ognjena cev belega lovca. Indijanske naselbine so bile redko sejane, zakaj nekdanj mogočno pleme Otavancev je štelo le še nekaj tisočev, ki so se vidno redčili od desetletja do desetletja. Bojni pohodi bratov nad brate, prešerno gospodujoče belo pleme in po Evropejcih vpeljana ognjena voda — vsi ti in še drugi vzroki so zapisali Otavance z drugimi rdečimi plemeni vred sicer počasni, vendar neizogibni smrti.

Dve naselbini Otavancev sta bili precej močni in dokaj veljavni v tedanjem spodnjem Michiganu. Obe sta bili na zapadni strani polotoka, blizu velikega michiganskega jezera. Više gori proti severu, primeroma blizu Bobrovega otoka, je bila vas ali naselbina z imenom Krivo Drevo, nekaj sto milj nazdol blizu izliva krepke reke v michigansko jezero, so si postavili drugo večjo skupino wigwamov, ki je dobila ime Velika Voda. Čeprav je segala razdalja med obema naselbinama v stotine milj, so vendar Indijanci obeh krajev za takratne razmere dokaj živahno občevali med seboj. Ni sicer bilo ceste ali steze, ki bi vezala Krivo Drevo z Veliko Vodo, ali bilo je jezero, ki je v majhnih čolnih prenašalo otavanske potnike na sever ali na jug. Pred nastopom zime so se včasih cele trume domačinov iz Krivega Drevesa odtrgale od doma in šle prezimovat v Veliko Vodo. Neredko so se zbrali veljaki obeh naselbin tudi v veliko narodno posvetovanje, ki je imelo odločiti važna vprašanja za skupno dobro razkropljenega otavanskega rodu.

Na zapadno stran od Krivega Drevesa tik ob jezerski obali je rasla mogočna cedra. Prav za prav ni bila ena sama, temveč dve debli sta bili zrasli tesno skupaj, da je bilo za malo bolj oddaljeno oko videti kot eno samo veliko drevo. Obe debli sta bili nagnjeni proti zapadu in sta zavoljo svoje izredne višine štrleli daleč tja nad jezersko gladino. Ta

dvojna cedra se je lahko opazila že od daleč in je služila čolnarjem za orientacijo. Najbrž je dobila indijanska naselbina tam blizu ravno po tej dvojni cedri ime Krivo Drevo.

Omenjeni cedri sta bili nagnjeni tako globoko, da se je dalo stopati po debelih deblih navzgor proti vrhu skoraj kot po dokaj varnih stopnicah. Pod drevesom, naravnost izmed gladko izpranih krepkih korenin, je pa izviral prijazen studenček, ki še ni usahnil dotri do naših dni.

Tisti prostor pod drevesi in okoli njih je bil jako priljubljeno igrališče indijanske mladeži iz Krivega Drevesa. Podila se je okoli debel, obešala se na nizko sklonjene veje, igrala se z žuborečim studenčkom, plezala po cedrah prav gori do vrha in se postavljala z raznimi vratolomnimi junaštvii.

Bil je lep pomladanski dan, ki je spet privabil mnogo živahnih otročajevev na igrališče pod naši cedri. Ravno so se šli "Indijance" pod vodstvom pol odraslega dečka z imenom Makadebenesi, kar pomeni v našem jeziku črni ptič. Nenadoma se razleže sem od vasi krik in jok indijanskih žensk. Sprva se razigrana mladež ni mnogo zmenila za nenadni pojav. Toda jok in tarnanje je naraščalo in prihajalo bliže in bliže. Večina igrajočih se deklic je odbežala z igrališča in tudi dečki so jim kmalu sledili. Radovednost in nagonso sočutje z jokajočimi je premagalo njihovo veselje do igre.

Črni ptič ni hotel biti radoveden. Ostal je na svojem mestu kot glavar in vodnik bojne igre. Toda ker mu je bolj in bolj zmanjkovalo moštva, je moral prenehati z igro. Sam ni hotel ostati na mestu, zato mu je prišla rešilna misel, da bi pridržal zadnje tovariše.

"Splezajmo na cedre in pogledjmo navzgor ob jezeru, kaj se godi na obali. Zdi se mi, da niso daleč od nas in da se spuščajo k jezeru."

Komaj je spregovoril, se je pognal na deblo in skoraj stekel po njem. Kot veverice so jo udrli za njim mlajši tovariši, bosopeti in bolj nagi nego oblečeni. Kakor bi trenil so bili med vrhovi in obviseli med vejami kot jata vran. Stegovali so vratove izmed vejevja in skušali videti prizore ob obali.

Dolg indijanski čoln iz debelega drevesnega lubja, kanú imenovan, je bil pripravljen ob nizkem bregu. Veslači so že čakali in pravkar so poskakali

vanj možje veljaki iz Krivega Drevesa. Ženske so ostale na bregu, mahale možem v pozdrav in še vedno glasno jokale.

Glavar je dal znamenje veslačem, toda naenkrat se je premislil, zamahnil z roko in se dvignil. Potegnil je klobuk z glave in se počasi prekrižal. Vsi navzoči v čolnu so storili isto in ženske na obrežju so utihnile. Glavar je na glas in počasi odmolil Oče naš, ves čoln in spremstvo na suhem je molilo ž njim. Zopet so se prekrižali in čoln se je premaknil. Ženske so znova zajokale in se druga za drugo obračale proti vasi.

Pozorno so opazovali dečaki na cedrah. Skoraj vsi so bili še premajhni, da bi razumeli pomen prizora, le Črni ptič je vse dokaj dobro razumel.

“Makadebenesi, kam plavajo možaki, da je ženam treba jokati na njihovo pot?”

Kakor vranček je bil mali deček na veji, ki je stavil to vprašanje. Lasje in oči so mu bili tako črni, da se je kar izgubila v črnini bakrena barva izrazitega obličja.

“Na veliki narodni svet ob Veliki Vodi in še dalje k Velikemu očetu v Washington.”

Vranček je tiho razmišljal povedano novico, Črni ptič je opazoval gladko drsajoči kanu. Oba sta imela polno glavo misli in vsa ostala družbica ž njima. Vranček je hotel zopet vprašati, toda Črni Ptič je zamahnil možem v čolnu in jim zaklical:

“Hooo—hiii!”

“Hooo—hiii!” so zagnali vsi dečki in zamahnili v pozdrav, da sta se zibala vrhova ceder kot v močnem vetru.

“Hooo—hiii!” se je oglasilo od čolna in že je zdrčal mimo po gladki jezerski vodi. Molče so gledali dečki za njimi, dokler niso zavili okoli poraslega pomola in jim izginili izpred oči.

“Makadebenesi, zakaj plavajo k Veliki Vodi na narodni svet?”

Kakor dva svetla oglja so obviseli na Črnem ptiču Vrančkove vprašujoče oči.

“Veliki oče v Washingtonu krade našim očetom zemljo, ki jo je dal rdečim rodovom sam Veliki Duh. Velmožje vseh otavanskih vasi se bodo zbrali ob Veliki Vodi, da se posvetujejo, kako braniti rodno zemljo pred tatom.”

Spet je tuhtal Vranček sam zase in vsi dečki so tuhtali ž njim. Dotuhtali niso in spet je moral učeni Črni ptič na pomoč.

“Kakšen je v Washingtonu Veliki oče?”

“Velika kanalja je,” je siknil skozi zobe deček poleg Vrančka na veji.

“Kakor se vzame,” je previdno in modro odgovoril Črni ptič. In je pojasnjeval:

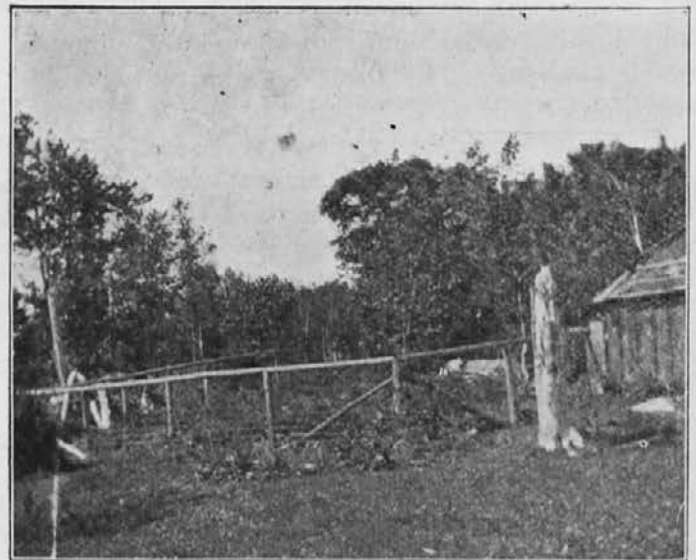
“Močan mož je Veliki oče in glavar vseh belih od morja do morja. Vsi ga ubogajo in poslušajo

njegova povelja. Velika mesta belih je zgradil in Washington je najlepše med njimi. Močno vojsko belih lic si je sklical in kadar izkoplje bojno sekuro, zaliva v potokih kri bele in rdeče kože.”

“Naj bije po belih kožah, če mu niso po volji, rdeče naj pusti, da se tepejo med seboj pod vodstvom svojih glavarjev.”

Ogorčeno je poudarjal bistri Vranček vsako besedo in srepro pogledoval predse, kakor da ima pred seboj Velikega očeta iz Washingtona, ki mu ima povedati par gorkih.

“To je tisto,” je pritrdil Črni ptič. “Vendar Veliki oče sam ni tako hudoben. On bi tudi rdečim kožam rad dobro storil. Ima pa lisičje svetovavce, ki ga podpihujejo zoper naše rodove. Mnogi belokožci nikoli nimajo dosti zemlje in hujskajo Velikega očeta, naj jo zanje Indijancem pokrade.”

Iz Rezekove knjige.

Indijansko pokopališče.

Ali mu svetujejo, naj izkoplje zoper nas bojno sekuro?”

“Tudi to, če bi bilo potrebno. Vendar hočejo najprej poskusiti zlepa. Obetajo našim očetom bogato plačilo v zlatem denarju, če odstopijo zemljo Velikemu očetu in se umaknejo dalje na sever in na zapad. Imajo pa slabe namene. Veliki oče nima denarja dovolj, da bi takoj odštel vso ceno za zemljo, in sam ne more biti povsod. Zato hočejo tako narediti, da bi mi skozi dolga leta po malem dobivali, svetovavci Velikega očeta bi nam pa v naše gozdove nosili. Ampak to je ravno hudobija. Veliki oče bi jim pošteno dajal denarje, oni bi pa naše očete na vse načine grdo varali in jih morili, če bi hoteli ugovarjati.”

“Naše zemlje ne damo!” jě vzkliknil deček poleg Vrančka na veji.

“Naše zemlje ne damo!” je krepko ves zbor ponovil za njim.

Vranček je pa še dalje tuhtal in rešilne bilke iskal.

“Če ni tako hudoben Veliki oče, zakaj se pa sami ne pomenimo ž njim?”

“Saj to ravno hočemo,” je brž poprijel Črni ptič. “Prav zato se bodo zbrali vsi otavanski velmožje ob Veliki Vodi, da zberejo vse krivice svetovavcev Velikega očeta, potem bodo poslali sle v Washington, da se pomenijo z glavarjem vseh belih iz očesa v oko.”

Vidno so se oddahnili dečki. Veliki oče ni tako hudoben, je jasno povedal Črni ptič in on ve več kot ostala otročad iz Krivega Drevesa . . .

Vrančku so se presukale misli in se niso več mudile pri Velikem očetu v Washingtonu. Črni ptič je visel pred njim na veji in je rasel iz košatega vejevja v Vrančkovih očeh v velikega in modrega moža. Kako je vendar lepo, če človek ni več otrok, je pomislil in zahrepenel za svoja leta postavni Vranček.

“Makadebenesi!”

“Kaj je, moj mali Vranček?”

“Odkod pa ti vse to veš?”

Prijetno je dirnilo vprašanje Črnega ptiča, ker je prav dobro razbral v njem Vrančkovo občudovanje. Pomolčal je malo, da se navžije ugodnega občutka, ki mu je prešinil junaško srce.

“Vranček!”

“Kaj je, Makadebenesi?”

“Ali veš, kdo je Kitči Šanda?”

“Vem. Sin našega glavarja iz Krivega Drevesa.”

“Vidiš! On mnogo ve in mi je vse povedal. Pa še veliko več. Kadar boš velik in drugi dečki s teboj, bomo še mnogo takega govorili.”

“Kadar bomo mi prav veliki, večji kot Črni ptič, bo naš glavar v Krivem Drevesu Kitči Šanda. Takrat bomo mi vzeli nazaj vso našo zemljo.”

“In Črni ptič bo naš podglavar!”

“Črni ptič bo naš podglavar!”

Črnemu ptiču so se zablinkale oči in vzbočile prsi. Kako rad bi bil podglavar in desna roka hrabremu Kitči Šandi! Kitči Šanda govori tako modro in goreče za indijanske pravice, da mora človeku vzkipeti kri. Kitči Šanda ljubi rdeče rodove in živi za indijansko svobodo. Kitči Šanda zaupa Velikemu Duhu.

“Kitči Šanda in Makadebenesi bosta za nas izkopala bojno sekuro. Takrat bomo zopet močni in neodvisni!”

Tako in podobno so modrovali dečki, le Črni ptič je obmolknil in otožno opazoval krotke valčke pod cedro.

“Makadebenesi!”

“Kaj je, moj Vranček?”

“Kedaj se bo to zgodilo?”

“Tega ne more vedeti Makadebenesi.”

“Pa ve Kitči Šanda. Zakaj ga nisi vprašal?”

“Kitči Šanda ne mara bojne sekire. On je drugačen, kakor so bili nekdanj indijanski glavarji. Pravi, da je v naših časih treba drugače. Povedal nam bo, ko bomo veliki.”

“Ali je šel Kitči Šanda z možmi k Veliki Vodi?”

“Seveda, saj si ga videl v čolnu. On mora biti zraven, da bo videl in slišal veliki svet. Rekel mi je, da bo on vodil naše poslanstvo v Washington, ker se je tako dobro naučil angleški.”

“On bo gotovo dobro govoril za nas pred velikim glavarjem.”

“Rajši bi izkopal bojno sekuro,” je ugovarjal deček poleg Vrančka na veji.

Takrat so privreščali pobegli dečki nazaj iz vasi in tudi nekaj deklic za njimi. Naši zborovavci med vejevjem so splezali navzdol in bojna igra se je zopet pričela.

Deklice so se zbrale ob studenčku in lovile valčke v nastavljeni pergišča.

(Dalje prih.)

M. Elizabeta, O. S. U.:

SLAVITE MARIJO!

Slavite Marijo dehteče cvetlice,
strnite se v vence nad njeno glavo,
slavite Marijo vi pevčki krilati,
pošljite ji hvalnico svojo v nebo —
ave Marija!

Slavite Marijo vi senčni gozdovi
in gora zelena, dobrava in plan,
slavite Marijo cvetoči vrtovi,
zasvirajte himno ji v julijski dan:
ave Marija!

Slavite Marijo vsa srca na zemlji,
vse vaše življenje vam bodi njen maj,
slavite Marijo vsi božji svetniki
vso večnost prepevaj ji blaženi raj!
Ave Marija!

Proslavljaj Marijo ti solnce kraljevo,
ti luč opoldanska v sijaju srebra,
proslavljaj Marijo ti zarja škrlatna,
prepevaj ji nočno drhtenje zvezda:
ave Marija!

Kulturni obzornik.

IZ SPOMINOV MOJEGA OČETA NA ŠKOFA BARAGO.

Mike Rovanešek, Johnstown, Pa.

OJ oče Jurij Rovanešek so bili rojeni v župniji Čatež pri Zaplazu l. 1825, dne 1. aprila. Ko so se oženili, so kupili majhno domačijo v Št. Vidu pri Stični, kjer so imeli gostilno. K njim so hodili sosedje, kot Gorec, Vrežgar, Andrejkel in Gotnar, katerih se še vseh dobro spominjam. Rad sem jih poslušal, ko sem bil še majhen deček, kadar so se med seboj pogovarjali o našem imenitnem indijanskem misijonarju Frideriku Baragi. Vem še dobro, da sem popraševal očeta, kaj pomeni misijo-

častnik pri c. in kr. polku št. 17 v Celovcu. To je znani nekdanji kranjski regiment. Tudi jaz sem služil cesarja pri tem regimentu, ko je bil Jožef Gessler njegov poveljnik. Spominjam se, da je bil kot častnik strog, a srce je imel za svoje rojake Slovence in so ga vsi vojaki zelo spoštovali, ker je ž njimi rad govoril slovensko. Posebno še z nekaterimi slovenskimi častniki, n. pr. s Prašnikarjem.

Ko se je Friderik Baraga kot indijanski misijonar dvakrat povrnil iz Amerike v domovino, je obkraj obiskal svoje ožje rojake na Dolenjskem, tako v Dobrniču, kjer je bil v ondotni župnijski cerkvi krščen. V tej cerkvi je rad molil in pri krstnem kamnu so mu lile solze po licih, kar so videli navzoči. Tako so mi s spoštovanjem pripovedovali moj oče.

POZIV BARAGOVIM ČASTIVCEM!

Mr. Mike Rovanešek iz Johnstowna nam je tu zelo mikavno popisal, kar je slišal o škofu Baragi iz ust svojega očeta. To je lep dokaz, kako je med našim ljudstvom še živ spomin na velikega moža. Še marsikedo bi se našel med bravci in bravkami našega lista, ki bi lahko napisal, kaj je on slišal iz ust starih o Baragi. Prosimo vse in vsakega posebej: Vzemite pero v roke in pišite pa zgledu johnstownskega Mika! Napišite in pošljite! Silno hvaležno delo bo storila "Ave Maria", če zbere med ljudmi kar mogoče mnogo spominov na Barago. To bi bila nad vse lepa proslava njegove stoletnice.

Pišite torej vsi, kdor le kaj ve. "Ave Maria" bo zelo rada priobčevala te spomine, pa tudi letošnji "Koledar A. M." bo posvečen Baragovi stoletnici!

—Urednik.

nar in kdo je ta Baraga. Nisem še radi mladosti tega vedel. Pa oče so mi vse to radi razložili, da je misijonar tisti mašnik, ki izpreobrača k naši veri divje Indijance, še pogane ali malikovavce, tam daleč v Ameriki. Pripovedovali so mi, da je Friderik Baraga tak misijonar. On je bil rojen blizu nas na Dolenjskem od zelo bogatih starišev. Njegov oče je bil grajščak in ta njegov sin se je zelo pridno učil v šolah in je bil zelo pobožen. Postal je "gospod" in je bil kaplan v Šmartnem pri Kranju, potem pa v Metliki. Kot kaplan je spisal lepo knjigo "Dušna paša" in je bila tiskana l. 1832. Iz Metlike se je odpravil gospod Baraga v Ameriko izpreobračat divje Indijance. Vse premoženje je zapustil sestri Amaliji, omoženi Gressel. Njen sin Jožef je bil visok

Povsod, kjer je bil med svojimi domačimi rojaki, je bil čisto domač in priprost ter se kot s svojimi stariji prijatelji in znanci ž njimi pogovarjal. Kamor je prišel, so se ga vsi ljudje zelo razveselili, vsi so ga silno spoštovali in ga imeli za častitljivega in svetega moža.

Tako je bil Friderik Baraga že kot škof enkrat doma in se je zvedelo, da bo imel v dekaniji cerkvi v Trebnjem slovesno sveto mašo, pri kateri bo sam tudi pridigal. Ljudje, ne samo iz župnije, ampak iz cele dekanije so trumoma vrelj proti cerkvi, da bi slišali njegovo pridigo, kaj jim bo povedal o svojem misijonskem življenju v Ameriki in o divjih Indijancih. Ljudi je privrelo z vseh strani toliko

skupaj, da so morali stražniki pri vratih delati red, ker nastala bi neznanska gnječa.

Ko je škof misijonar stopil na pridižnico, je vsa velika množica željno pričakovala, kako lepe reči o Ameriki in o Indijancih bo zdaj slišala. Toda zmotila se je. Na njih presenečenje jim je škof govoril prav lepo o sv. Družini. Njegove besede so bile: Kristus je bil ubog, Marija, Mati božja, je bila uboga, sv. Jožef, rednik Jezusov, je bil ubog. In nato je razlagal, da je le v uboštvo nebeško kraljestvo.

Po končani slovesni maši je tedanji gospod dekan pripravil škofu misijonarju, sosednjim gospodom duhovnikom ter svetnim oblastnikom dostojen obed. Toda škof Baraga, indijanski misijonar, je povedal, da ni vaje take gostije. Vzel je malo fižola in krompirja na svoj krožnik ter zavživši skromno jed, se je odpravil v svojo sobo ter se poslovil od gostov, ki so seveda končali obed, pa tudi imeli na škofu prelep zgled skromnosti.

Kako je bil škof Baraga skromen in z malim zadovoljen, vidimo tudi iz sledečega dogodka. Ko mu je njegova sestra Amalija, videč njegovo revščino, napravila nekaj parov spodnje obleke, je misijonar vzel samo nekaj malega, drugo je pa takoj podaril siromakom. Ko ga je sestra opomnila, da je to zanj naredila, je dejal: "Zadostuje mi, da imam le toliko, da se v čisto preoblečem."

Po izjavi mojega očeta in drugih mož, je bil škof Friderik Baraga vsem, ki so ga poznali ali o njem slišali, kot častitljiva, spoštovana in sveta oseba, skromen, ponižen misijonar tudi kot škof. Moj oče so ohranili v svetem spoštovanju knjigo "Dušna paša", ki jim je bila še v njihovi visoki starosti najdražji spomin na slovenskega misijonarja in škofa Friderika Barago. O njem so mi še pogosto pripovedovali, ko sem že dostal vojaščino in preden sem se napotil v Ameriko, kot o možu, katerega so ohranili v častnem spominu.

Redka slovesnost v Johnstownu.

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

AZ sam še nisem nikoli poprej videl take slovesnosti. Gotovo je tudi med mojimi bravci kaj malo takih, ki so bili že kdaj priča takemu slovesnemu dogodku.

Kaj pa je bilo?

Na kratko se lahko takole pove: neka mlada žena, ki ji je Hermina Božič ime, je bila pred sv. mašo dne 25. maja krščena obenem s štirimi svojimi otroci, med sv. mašo je prejela prvo sv. cbhajilo, po sv. maši je bila cerkveno poročena s svojim možem Alojzijem.

Na kratko je s temi besedami povedano vse, toda kako nekaj velikega je v njih!

Hermina ni bila rojena od katoliških staršev in tudi od slovenskih ne. Priznavali so se k neki protestantovski sekti, toda še za tisti kos vere se niso dosti menili, ki jo je njihova sekta učila. Da je res tako, dokazuje zlasti dejstvo, da so svojo Hermino popolnoma zanemarili glede verskih reči. Rasla je brez krsta in brez pouka o Bogu. Kot deklica se je seznanila s svojim sedanjim možem in poročila se — na "kortu". Tudi Lojze ni bil najbolje poučen in takrat se ni spomnil na kako boljše pot.

Ko je bila Hermina že poročena, se je začela po drugih seznanjati s katoliško vero in zahrepenela po njej. Srce ji je bilo dobro in blago od nežne mladosti in je začutilo resnico sv. Avgušтина, da ne more biti mirno, dokler ne bo počivalo v Bogu.

Ko je prišel p. Alfonz, O.F.M., v Johnstown organizirat novo faro, je v Hermini dozorel sklep in poslala je Alojzija k Fathru, naj poižve, če bi jo hotel krstiti. Kako bi mogel p. Alfonz odkloniti? Misijonarska gorečnost je zagorela v njem in tako so se začela njegova apostolska pota na prijazni grič ob mestu Johnstown, kjer si je bila Božičeva družina ustanovila svoje gnezdo. Hermina je imela že troje dece, četrti se je napovedoval, torej je bila edina možnost, da misijonar prihaja pouk delit kar na dom. In je hodil po dvakrat na teden skozi več mesecev.

Z veseljem se je Hermina učila. S hrepenečim srcem je zrla naproti velikemu dnevu, ko bo po sv. krstu postala otrok božji. Že naprej je bila iz globine duše hvaležna Bogu, da jo je izmed milijonov izbral in ji bil pripravljen nadeti svatovsko oblačilo milosti božje.

Zavoljo prihoda četrtega otroka se je moral veliki dan nekoliko odložiti. Ravno se je pa obetal sv. misijon, prvi sv. misijon v novi fari sv. Terezije. To bo res kakor nalašč: sv. misijon se bo zaključil s slovesnim sv. krstom dobro pripravljene Hermine in njenih štirih malčkov.

Tako je tudi bilo. Jako lepo okinčana cerkev sv. Terezije se je napolnila do zadnjega kotička. Ni čudno, če je vsa ta množica želela na lastne oči videti redki prizor.

**S prvega vseslov. katoliškega shoda v Ameriki:
Na odru med nagovori.**

**S prvega vseslov. katoliškega shoda v Ameriki:
Ljudstvo posluša govornike.**

Hermina je bila krščena na slovesen način po obredniku za odrasle, ki traja skoraj celo uro in je jako pomenljiv. Obsega pa nekatere reči, ki bi jih v naših časih marsikdo vpričo tolike množice ne hotel vzeti nase. Hermina je odločno in z blaženostjo v duši naredila vse, kar je zahteval obrednik. Ko jo je duhovnik po uvodnih molitvah pred cerkvenimi vrati privedel v cerkev in ji ukazal poljubiti tla, je marsikdo izmed navzočih na tihem pomislil: Me ne je pa tako pogosto še križ narediti pred ljudmi — sram . . . Krepki možje, ki se tako radi bahajo s svojo močjo in odločnostjo, postanejo slabiči, kadar gre za to, da izkažejo vdanost Bogu.

Hermina, slabotna ženska, ni niti za trenotek omahovala . . .

Za materjo so prejeli zakrament prerodenja vsi

štirje otroci, stari od treh tednov do pet let, tako ljubki v svoji mirni nedolžnosti.

Med sv. mašo je Hermina pristopila prvič k sv. obhajilu in ž njo Lojze, ki je imela takoj po sveti maši zveza ž njim biti od Cerkevte blagoslovljena. Med vso sv. mašo in med sv. obhajilom je Hermina trdno z obema rokama objemala velik križ, ki ga ji je bil njen krstnik takoj po krstu blagoslovil kot poseben spomin na njen veliki dan.

Naj ji bo ta križ poroštvo, da se bodo v luči tega križa zelo zmanjšali vsi križi in križci, ki jih bo srečavala na svojih življenjskih potih!

(Zelo sem želel dobiti sliko, da bi jo priobčil tu med tem spisom. Toda skromna Hermina je zaslutila moj namen, pa je gladko odklonila mojo prošnjo, zato je ta spis brez slike.)

Drobne vesti.

Piše urednik.

Prva obletnica kat. shoda. Z veseljem se je spominjamo kot veličastne manifestacije katoliške misli. Slovenci v Ameriki smo s prvim svojim katoliškim shodom pokazali, da še živimo za ideale svojih očetov v domovini in da smo tako neustrašeni, da se ne bojimo priznati te ideale tudi v javnosti, pred vsem svetom. Zatorej le bodimo ponosni na naš prvi vseslovenski katoliški shod v Ameriki, obenem si pa prizadevajmo, da bomo živeli po tistih načelih, ki smo jih takrat potrdili s svojo slovesno obljubo.

* * *

Slovenska Ženska Zveza je imela v maju svojo konvencijo v Sheboyanu. Na njej so naše žene sprejele neko izjavo, po kateri so in ostanejo katoliške.

* * *

Neko glasilo ignorantov in pocestnih barab kaj rado začivka pesem o porodni kontroli. No, tako čivkanje je zelo podobno žvenketanju smrtonosne kose, s katero si pocestne barabe same jemljejo življenje. Čim manj bo torej lumpov in pocestnih barab, tem bolj se bodo namnožili dobri katoličani, ki bodo napolnili zemljo z novim rododom.

* * *

Mr. Ivan Račič je izdal prvi zvezek prekmurskih narodnih pesmi. Sledilo bo še več zvezkov, če bodo Slovenci pokazali svoje zanimanje za tako pod-

vzetje. Upamo, da bodo. Mr. Račiču izrekamo svoje iskrene čestitke. Mi sami bomo Prekmurce v Ameriki počastili s tem, da jim bomo posvetili združeno september-oktobersko številko.

* * *

Trije naši novomašniki: Rev. Hiti, Rev. Roitz in Rev. Schweiger so že opravili svojo prvo daritev. V juliju bo pa imel svojo novo mašo še četrti, Rev. P. Jožef Čagran, O.F.M. Ameriški Slovenci bomo torej še živeli in z nami naši domači duhovniki.

* * *

Mrs. Katie Spreitzer mi je poslala iz Ely prežalostno obvestilo, da je tamkaj umrla zvesta naša naročnica in njena najljubša prijateljica, Mrs. Frančiška Zobec. V dolgem dopisu nam je opisala, kaj vse je pokojnica storila za cerkev in zanjo in kako zelo je spoštovala čč. gg. duhovnike. Naj ji bo Gospod Bog bogati plačnik in naj ji podeli večni mir in pokoj! (Če bomo dobili fotografijo pokojnice, jo bomo dali v prihodnji koledar in v njem bi potem priobčili daljšo življenjepisno črtico.)

* * *

Če kdo izmed čitateljev ne ve ničesar o pokojnem škofu Baragi, naj pa odgovori na vprašanje: Kateri cerkveni praznik mi je najbolj pri srcu? Odgovore bi radi do 15. avgusta.

Nazaj h krščanskim šegam naših očetov in mater!

P. Odilo Hajnšek, O.F.M.

DKRITO in trezno premisljimo in premisljujmo to-le:

V hišah naših očetov in mater je bila jutranja in večerna molitev nekaj, kar je samo ob sebi umevno.

Noben član družine ni nikdar smel prijeto za žlico, ako ni pred jedjo molil. In ravno tako ni smel nihče vstati od mize brez molitve. **Oče je bil duhovnik v družini — on je molil naprej!** — Vsako soboto zvečer, v mnogih družinah vsaki večer — je cela družina pokleknila in na glas molila sv. rožni venec.

Kadar je zazvonil zvon v pozdrav Mariji, smo vrgli od sebe poljsko orodje in smo začeli moliti: Angel Gospodov, naj bo kjer hoče: na polju, na travniku, v gozdu ali v hiši.

Koliko smo ohranili, mili Slovenci, teh navad tukaj v tujini? Ali ni strašna misel to, da se v več kakor polovico naših družin nič več ne moli. Ali ni do skrajnosti žalostno, ko mi je neka slovenska mati vpričo deseterih svojih otrok s pomilovalnim nasmehom dala pretresljivo izjavo: **Trideset let že nisem molila očenaša?** Nazaj k molitvi naših očetov in mater! **Molitev je dihanje naše duše.**

Kako so naši očetje in naše matere hodile k sv. maši?! Na misel jim ni prišlo, da bi kdo v družini opustil kako nedeljo sv. mašo. Pa so šli eno uro daleč, tudi dve, tudi tri ure! V slabem vremenu je bila cerkev ravno tako polna, kakor v lepem. In veste, kako slaba pota so v starem kraju! Meseca majnika so bili vsaki dan v cerkvi, ravno tako v adventu pri zornicah. So pač razumeli **jedro krščanstva — sveto mašo.** Ako smo mi zavrgli sv. mašo, povejte, kaj nam je še ostalo od krščanstva? Nič! **Brez svete maše ni krščanstva!** In kako smešne, otročje izgovore imamo glede obiska svete maše! Kakšne? Berite! Enkrat je prezgodaj, enkrat je prepozno! Enkrat je premrzlo, enkrat je prevročje! Enkrat je premokro, enkrat je presuho! Pred Bogom pa ne bo izgovora! Nazaj h krščanskim šegam naših očetov in mater — nazaj k sveti maši!

Predno je šel otrok zvečer spat, ali zjutraj v šolo, ga je mati pokrižala, ga je oče blagoslovil. Ko je mati povijala malo dete, je zraven molila. Ko je delo dokončala, je otroka pokrižala na čelu, na ustih in na prsih. Slovenske matere v tujini, ali ste ostale v tem oziru zveste svojim materam v starem kra-

ju! Ali ste že kdaj otroke svoje blagoslovile, jih kdaj prekrižale? Nazaj h krščanskim šegam naših mater!

Kadar smo bili lačni in smo prosili: mama, dajte kruha — je mati vzela novi hleb kruha iz omare, pa je z nožem hleb prekrižala, nato je odrezala košček in ga dala otroku. Pa je bil kruh črn, ovsen! Če nam je drobtinica črnega kruha padla na tla, smo jo morali pobrati in poljubiti in nato pojesti. Tukaj pa po belem kruhu hodimo in ga mečemo na cesto, ker smo pozabili, da je kruh dar božji. Prišli bodo časi, ko bi radi drobtine črnega kruha poljubljali, pa jih ne bomo imeli. Lahko bi se včasih spomnili, da sta nas kislja repa in fižol nagnala v Ameriko!

Naši očetje in naše matere niso poznali vprašanja: koliko otrok naj bo v zakonu? Kakor Bog hoče, tako so dejansko odgovarjali na to vprašanje. Mi pa določujemo sami število otrok! Po kakšni pravici? Ali sveti zakon ni več zakrament Kristusov, ni velika skrivnost pred Bogom in pred Cerkvijo? Pa se še v naših katoliških društvih in zvezah vodijo posvetovanja z zdravniki, ki javno zagovarjajo porodno kontrolo?! Ali smo še sinovi in hčere slovenskih krščanskih mater in očetov?

Kako so se naše matere bale pogrebnika v hišo, da jim zabije v rakev srčno ljubljenega otroka! Tukaj so pa matere same postale pogrebne. **Več mrličev pokopljejo matere, kakor pogrebniiki!** Po kakšnem obredu? Po krščanskem? Pa satanovem! Nazaj k zakramentom sv. Cerkve! Tudi k sedmemu!

Krščanska šega je post vsaki petek! Po goli hudobiji in prevzetnosti kršimo to cerkveno zapoved. V starem kraju smo prebili pol leta brez mesa! Tukaj bomo pa takoj od lakote umrli, če se ga enkrat na teden zdržimo! To ni krščansko!

Sveta spoved in sv. obhajilo vsaj za Božič in za Veliko noč je bilo našim očetom in materam kakor amen v očenašu. Mnogi sinovi in hčere teh dobrih starišev pa imajo Božič in Veliko noč samo še za neki narodni običaj, ali pa samo za uživanje in za greh.

Nova vera se širi med naš narod. Zajejimo ji pot! Pri stari ostanimo! Nazaj h krščanskim šegam naših očetov in mater!

SESTRAM V GOSPODOVI SLUŽBI,

vzgojiteljicam mladine.

Z GRIČKA ASIZIJ.

Že okušamo nekaj predokus našega internata, "Boarding School". V začetku junija so imeli otroci šole sv. Štefana iz Chicage izlet (picnic) k našim sosedom preč. oo. frančiškanom. Tako je prišlo precejšnje število teh nagajivčkov tudi k nam. Nekateri so prišli obiskat svoje sestre — naše novinke, a drugi iz radovednosti da vidijo, kako izgleda ta naš griček Assisi.

To je bilo čivkanja in vrvenja po zelenih tratah in okoli gospodarskega poslopja. Kaj uljudne so bile deklice, ki so se počutile že nekako domače, češ, saj bo kmalu novi samostan na tem gričku in v ta novi samostan bomo prišle v šolo kot "Boarding children". Njih mamice so tako rekle. Me z veseljem pozdravljamo to idejo in prepričane smo, da bodo slovenski starši radi dali svoje hčerke slovenskim sestram v odgojo, kjer bodo imele priliko izvežbati se tudi v gospodinjstvu. Ni težko govoriti o takih idejah, a težko bo priti do cilja. Mnogo žrtev bo treba od strani nas kakor tudi od strani naših rojakov, preden pridemo do tega.

Gotovo je že več ali manj znano našim rojakom, da prosimo ali kolektamo milodare za naš novi prepotrebni konvent, ki bi ga rade pričele zidati prihodnjo pomlad, to je leta 1931.

Med počitnicami bo več naših sester šlo po slovenskih naselbinah prosit finančnih prispevkov. Gotovo bodo to velike žrtve za sestre, a žrtve bodo tudi za vas v sedanjih razmerah. Zanašajoč se na božjo Previdnost smo prepričane, da bodo šli naši rojaki na roke našim sestram in nam tako po možnosti pomagali, me pa bomo seveda hvaležne za vsaki dar.

Opazile smo, da nekateri naših rojakov mislijo, da so preč. oo. frančiškani in me eno. Zagotavljali so, da so nam že pomagali s prispevki za sv. maše, za apostolat, za akre itd. Razume se, da me nismo bile deležne teh dobrot ali darov. Me slovenske sestre imamo popolnoma svoje gospodarstvo in naš naslov je:

Sisters of St. Francis,

7 A. R. 1, Lemont, Ill., ali: Mt. Assisi, Lemont, Ill.

V zadnjem času smo razun kolekte dobile še sledeče darove:

Mrs. J. Oman nam je kupila nekaj poljskega erodja, Mrs. Jordan iz Willarda je poslala \$2.00, Mrs. J. Fraus \$1.00, Mr. Trinko iz Chicage \$5.00, Mrs. Stragisher \$5.00, S. K. \$2.00, Mr. Jemetz \$10.00, Mr. Frank Banič iz Chicage \$2.00, Mr. F. Kobal iz Chicage \$1.00, Miss Mary Vavpotič iz Chicage \$2.00, Mr. Klinar \$5.00, neimenovani \$20.00.

Prav lepa hvala in Bog plačaj vsem našim dobrotnikom!

*

Da ne bo našim majhnim preveč dolg čas čez počitnice, dobijo majhno igro, ki jo lahko predstavljajo doma svojim staršem.

Ker se v tej igrici učimo, da moramo biti zadovoljni s tem, kar imamo, zato se ji reče:

BODI ZADOVOLJEN.

Osebe: Mati, njena hči Marica in Štefka, hčerka bogatih starišev.
PRVI PRIZOR.

Pozorišče gozd.

Štefka (ki je zgrešila pot v gozdu): O Bog, kam sem prišla! Nikjer nobene hiše, nobenega človeka. Hotela sem mamoz razžaliti, a mi je že kazen za petami. Kar groza me je; ne vem, bi li šla naprej ali nazaj (Joka. Sliši se ptičje petje. Štefka posluša — potem reče): Oh kako srečni ste vi, ljubi ptički, kako zadovoljni ste s svojim stanovanjem, nič vas ne teži. A jaz sem pobegnila z doma, pobegnila od mame. — Ali naj grem domov? Ne, ne grem.

Marica (pride od nasprotne strani z butaro suhljadi.)

Štefka (ji leti nasproti): Oh ljuba deklica, ali si tudi ti zgubljena?

Marica: Kaj vendar govoriš, zgubljena — Saj imam mamico, pri kateri živim, četudi siromašno, a vendar zadovoljno.

Štefka: Kje pa je tvoj dom?

Marica: Precej daleč.

Štefka: A kaj delaš tukaj?

Marica: Saj vidiš, da nabiram suhljad, da bo mamica lahko skuhala večerjo.

Štefka: Si pa res pridna; jaz bi pa ne hotela iti delat za mamoz.

Marica: Ali nimaš rada mame?

Štefka: Ne! Mama me vsaki dan naganja, da moram že ob osmih vstati in ji pomagati pospravljati sobe.

Marica (maje z glavo): Kaj pa še delaš?
Štefka: Pomivati moram posodo; a danes me je to tako razjezilo, da sem pobegnila od hiše.
Marica: Ali mama ve, kje si?
Štefka: Ne, ne ve, — in tudi nočem, da bi vedela.
Marica: Kako pa ti je ime?
Štefka: Štefka sem.
Marica: Joj Štefka, ali se ne bojiš Boga? Ali ne veš, kaj zapoveduje četrta božja zapoved?
Štefka: Boga se že bojim, a drugega nobenega.
Marica: Nimam časa biti pri tebi, mamica me že težko čakajo; moram še malo suhljadi nabrati.
Štefka: Zakaj pa nabiraš to šaro?
Marica: Da bo mama lahko skuhala večerjo?
Štefka: Jaz še nisem nikoli kaj takega delala.
Marica: Kako pa tvoja mama kuha, če nimate drv?
Štefka: O mi naročimo vsako leto enkrat premog in drva, pa imamo celo leto dovolj.
Marica: Potem pa imate mnogo denarja.
Štefka: Seveda ga imamo, a jaz vseeno nisem zadovoljna.
Marica: Ali znaš tisto pesmico: "Eno rož'co ljubim"? Čakaj, ti jo bom zapela. (Poje:)

Eno rož'co ljubim, v mojem srcu spi,
 kamor grem me spremlja, meni se smeji.
 Dom ji pri otrocih in v nebesih je,
 srčna zadovoljnost rož'ci je ime.

Sedaj pa moram brž domov.

Štefka: Ali smem iti s teboj?

Marica: Le pojdi, a moraš malo počakati zunaj. Šele ko te pokličem, smeš priti v sobo. (Odideta.)

DRUGI PRIZOR.

Pozorišče: soba brez mize in stolov. V siromašni sobi je le ob strani ena klop.

Mati (sedi na klopi in beli krompir).

Marica (vstopi s suhljadjo).

Mati: Kje si vendar bila tako dolgo? Krompir bi že moral vreti, a še ni ognja.

Marica: Oprosti mamica, drugikrat bom prišla hitreje.

Mati: Brzo nesi v kuhinjo in zakuri; saj veš, da sva oblačni.

Marica: Že grem. (Ozira se skozi okno.)

Mati: Pa kaj vidiš zunaj?

Marica: Nič posebnega, ko pridem nazaj bom povedala.

Mati: Torej le brzo.

Marica (pride govoreč): V gozdu sem našla eno bogato deklico, ki se je zgubila. Ni hotela ubogati svoje mame, zato je rajši pobegnila od doma. Prosim, sme li priti v sobo?

Mati (nevoljna): Pa kaj misliš, saj veš, da sva ubogi. Kam jo damo? No, pa naj pride. Pokliči jo.

Marica (skozi okno): Štefka, Štefka, pridi v sobo.

Štefka (lepo oblečena pride boječe in se čudno ozira po sobi).

Mati: Marica mi je pripovedovala, da si se zgubila v gozdu. Od kod pa si?

Štefka: Tam daleč za hribom.

Mati: Sedi.

Štefka (v zadregi, ker ni nobenega stola): Kam naj sedem, saj ni nobenega stola?

Mati: O, ti božji otrok, kaj tako čudno gledaš? Sedi na tla. Ali imate pri vas stole?

Štefka: Seveda, pa še koliko. Mehke in trde.

Mati: Imate tudi veliko hišo?

Štefka: Seveda. Ta vaša cela hiša bi imela prostor v eni sami sobi.

Marica: Oh kako lepo mora biti torej pri vas, a ti si pobegnila z doma?

Štefka: (se skloni in joka).

Mati: Zakaj jokaš, Štefka?

Štefka: Mislim na svoj lep dom, na svojo dobro in milo mamico, pa tudi na svojo grdo črno nehvaležnost. (Misli, nato hitro vstane). Grem, ne, nevem, če smem. Ali mi bo mamica odpustila? (Zopet sede in misli. Nato se dvigne.) Da, da le naprej, naprej proti domu v objem svoje ljube dobre mamice! (Odide razburjena.)

"DA BI BILI VSI ENO."

(S strani 196.)

številni ruski profesorji slavnega imena, ki so prisiljeni, da so preložili svoje znanstveno delovanje na vseučilišča zapadne Evrope . . . Čas je, da se zave-
 mo, da je treba postaviti organiziranemu in boja-
 željnemu ateizmu nasproti združeno, edinstveno kr-
 ščansko cerkev.

Vsak kristjan naj bi z vso pozornostjo prisluhnil besedam Nj. Sv. papeža Pija XI. o nujnosti zedinjenja ločenih cerkva: "Zato," pravi sv. oče, "zato me je izvolila Previdnost za papeža. To čutim v globinah svoje duše." Naj ne ostane to oznanilo brez našega odgovora; misel na zedinjenje naj polni naše hrepenenje in vodi naše delo, da olajšamo vodniku sv. Cerkve njegov providencijelni poklic. Z delovno pomočjo delajmo pokoro za grehe svojih očetov, ki niso izpolnili božje volje Odrešenika, "da bi bili vsi eno". Uporabimo vso svojo energijo, da pride-
 mo preje do cilja. Krščanska misel na krilih odkri-
 tosrčne ljubezni bo našla pravi izhod in uresničila
 sen mnogih rodov. Proč s človeškim napuhom, po-
 zabimo medsebojne žalitve in obrnimo svoje pogle-
 de na Jezusa, ki je na križu dokazal svoje neskonč-

no usmiljenje do padlega človeštva. — Delajmo na vso moč propagando za zedinjenje cerkva, po vseh deželah, z vsemi sredstvi; duhovniki naj pridigujejo o tem, učeni bogoslovci naj dokazujejo, časnikarji neutrudno pišejo, učitelji poučujejo, očetje in ma-
 tere naj v najbolj zgodnjih letih vcepljajo otrokom v srca tudi ljubezen do ločenih bratov in hrepenenje po zedinjenju z njimi. Vpišimo se vsi v "Apostolstvo sv. Cirila in Metoda" (A. C. M.); vsak zaveden kristjan naj se naroči in naj skrbno čita list "Kraljestvo božje", ki izhaja v Mariboru, Koroščeva ul. 12 in stane 40 centov,

Spomnimo se na nekdanje velike cerkvene očete in učnike: na sv. Nikolaja iz Mire v Liciji, na Atanazija Velikega iz Aleksandrije, na Jakoba iz Nizibe in druge, ki so položili prve kamne v temelj Kristusove cerkve, upajoč, da bodo njihovi nasledniki vse dele "vidnega Kristusovega telesa" še bolj okre-
 pili, da bo tako nastala odrešujoča, edina, delovna cerkev, ki je "peklenska vrata nikoli ne bodo pre-
 magala".

Izdajica.

Evgenij Čirikov.

OLSKI sluga je z zvoncem naznanil konec pouka. Učenci prvega razreda, ki so dobili precej enojk na račun neznanih jim latinskih besed, so molili in med glasnim govorjenjem zapuščali razred. Vsi so bili veseli, da je že enkrat minila šola.

Samo Ivan je bil žalosten. Šel je sam za sošolci in gledal v tla. Nihče ga ni pogledal, nihče ga ni spremljal, nihče ni govoril z njim ali izpregovoril njegovo ime. Na zadnji stopnici pa ga je počakal Nikolaj Smetonin in mu zabrusil v obraz: "Izdajica! Dobro bi bilo, da te enkrat pretepemo!"

Ivan se je delal, kot da ga ne sliši, ni se obrnil in tudi odgovoril ni nič. Rdečica, ki mu je za kratek hip pokrila lice, je pričala, kako težko mu je to premagovanje. Da, slišal je, še prav dobro je slišal, toda — kaj naj odgovori? Najbolje, da molči.

Res — izdal je nekaj.

Bilo pa je tako. Včeraj so se med velikim odmorom pričeli pretepati pred tablo. Petrov je Grigorjevu nastavil nogo, Grigorjev je seve padel, začela sta se ruvati, nekdo je z velikanskim navdušenjem zavpil "Hura!" In prišli so še ostali in posegli v boj. Sokolov ni mogel prenašati svoje jeze, pograbil je trikotnik in ga hotel vreči v gručo. Toda trikotnik je zgrešil svoj cilj, oplazil Ivana preko glave in priletel v okno. Steklo je zazvenčalo, delci so se vsuli po oknu in po tleh. Učenci so obnemeli, zginili v naslednjem trenutku na svoja mesta in začeli "zbrano" čitati, toda bilo je že prepozno.

Razrednik — za "Kozobrka" so ga krstili učenci — je opazil glavna pretepača; Petrov in Grigorjev sta namreč prepozno odšla na svoja mesta. Razrednik se je najpreje obrnil na ta dva. Razjezil se je še nad Nikolajem Smetoninom in popolnoma nedolžnim Ivanom, ki je pri oknu stoje opazoval dvo-boj. Razrednik ga je z drugimi vred zapisal v razrednico. Prišel je ravnatelj in poklical krivce predse. Mirno in odločno je zahteval, da mu povedo ime dotičnega, ki je ubil okno. Vsi so stoično mirno prenesli njegov pogled in zatrjevali svojo nedolžnost. "Jaz nisem bil." — "Ti nisi bil? Vprašam zadnjič!" — "Ne!" — "Tudi ne veš, kdo bi bil?" — "Ne vem!" — "Zakaj pa gledaš v stran? Glej v mene!" — "Pa vendar, saj jaz nič ne vem; nisem nič videl . . . , sem se ravno tisti hip obrnil." — "Odidi! . . . Pa ti Petrov, ali si se tudi ti ravno takrat obrnil?" — "Da . . . , tudi jaz . . . sem se ravno takrat obrnil!"

Končno je ravnatelj dognal, da so se vsi istočasno obrnili in da zato nihče ni mogel imenovati krivca, ki je mirno sedel v klopi, kot da se ne bi nič zgodilo. Samo Ivan ni mogel mirovati in je začel vedno glasneje ječati.

"Ali si bil tudi ti obrnjen proti oknu?" ga je vprašal razsrjeni ravnatelj.

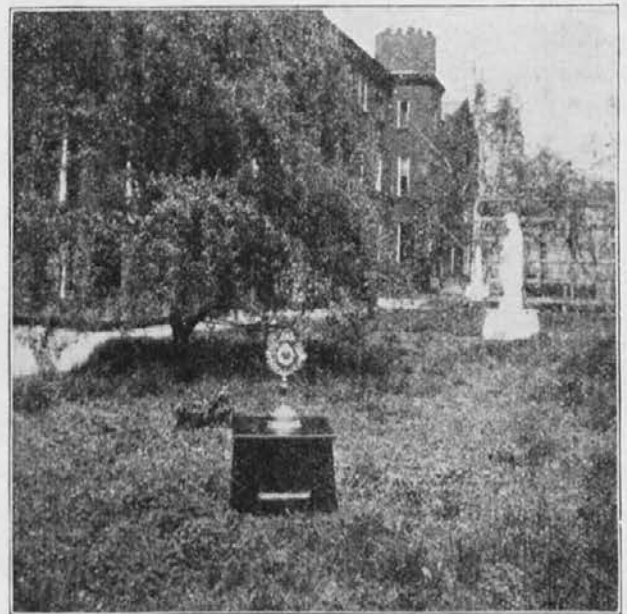
"Ne, jaz . . . nisem . . . ," je ječal Ivan.

"Torej si bil obrnjen od okna?"

"Ne . . . jaz . . . jaz sem . . . sem stal . . . jaz nisem nič naredil."

"Ti si videl, pa le ne veš . . . Dobro, ostaneš v šoli do štirih."

"Pa zakaj, saj nisem nič zakrivil!" je prosil Ivan.

Iz Rezekove knjige.

Baragova monštranca.

Ravnatelj, ki je bil prepričan, da je Ivan ubil okno, mu je jezen odgovoril: "Do štirih, ljubček, si sedaj slišal? A vi" — obrnil se je k drugim — "lahko odidete!"

Nihče se ni ganil. "Ali vsi ali nihče," je zašumelo med njimi in najpogumnejši je še dodal: "Ali bomo vsi brez kosila ali pa vse spustite domov." Ivan je popolnoma obupal; jokal je in ječal: "Jaz . . . jaz nisem bil . . . jaz, jaz . . . brez kosila."

Ravnatelj je poizkusil še zadnje sredstvo in zagrozil, da dobi — če ne povedo dotičnega, ki je razbil steklo — ves razred slabšo oceno v vedenju. Ivan grožnje ni umel in je mislil, da velja le njemu. In

priznal je vse, a pri tem izdal prijatelja Sokolova: "Ne jaz . . ., Sokolov je vrgel."

Sokolov je bil miren. Ko je slišal svoje ime, je stopil pred ravnatelja in priznal: "Jaz sem vrgel!" Ravnatelj ga je kaznoval z zaporom do petih in mu ukazal, naj prinese drugo jutro rubelj za ubito steklo.

"Izdajica! Čenča!" je zagrmelo nad Ivanom, ko je ravnatelj zapustil razred. Učenci so sklenili prvič: nihče ne sme z njim občevati, drugič: nihče mu ne sme dovoliti prepisovati naloge, tretjič: nihče mu ne sme "suflirati" (prišepetavati), četrtič: nihče ne sme govoriti z njim, in petič: da ga ob prvi ugodni priliki temeljito pretepo.

* * *

Prišel je k očetu. "Pri nas so danes ubili okno" — je dejal in vzdihnil. "Ali ste ga morda vi ubili, Peter Petrovič?" se je šalil oče, posnemajoč profesorja. — "Ne, papa. Sokolov ga je razbil, a mene je hotel ravnatelj zapreti, dasi nisem bil nič kriv." Solze so se mu zalesketale v očesu. Žalosten je bil ta spomin.

"Aha . . . ha . . . Petrovič, pa zakaj jokaš, saj so stvar pojasnili? Ali nisi povedal?" — "Da, pa-

pa; sedaj pa se norčujejo iz mene, da sem izdajica." — "Kdo? Kako? Kedaj?" — "Vsi . . ., povedal sem resnico in oni no . . . no . . . nočejo več govoriti z menoj." — "Saj ni vzroka, da bi jokal! Povedal si resnico. Resnica, dragi moj, resnica čez vse! Ne taji nikdar. Ti si moj zares dober sin. Nehaj že! Dovolj je." Začel ga je tolažiti.

Ivan je plakal še huje. V predsobi se je oglasil zvonec. Oče se je prestrašil in pustil Ivana, ki si je z veliko naglico z rokavom brisal solze. Oče je pohitel k vratom in zaklical: "Griša! Reci, da nisem doma, da sem odšel v klub. Slišiš?" Griša se je vrnila in mu izročila posetnico. Oče jo je prebral in jo je jezen vrgel na mizo; prosili so ga, naj pride čim prej k bolniku; bil je namreč zdravnik. "Nobenega odmora mi ne dovolijo," je robantil. Ivan je vzel vizitko in bral: "A, papa . . ., kaj pa, če bolnik umrje?"

"Ne vtikaj svoj nos v stvari, ki te ne brigajo!" ga je prekinil oče. Prišla je mati.

"Mislim, da je vse v redu. Pojdiva!"

Ivan Petrovič je premišljal: zakaj laže oče, da ga ni doma? Saj je vendar pravkar rekel, da laž ni dovoljena . . .

Prev. Anton Duhovnik.

M. Elizabeta, O. S. U.:

Ti, ki si najlepša,
ti, ki si najblažja
tebe naj proslavlja
pesmi vseh najdražja.

NAJLEPŠI.

Zornih juter himna
doni v tvojo slavo,
nočnih zvezd lepota
venčaj tvojo glavo!

Zate Najčistejša,
srca naj gorijo
tebe brez prestanka
pesmi naj slavijo!

Naših src molitev
bodi večer ave,
vso ljubezen našo
nosi naj v višave!

P. Evstahij, O. F. M.:

V PRIRODI.

- 1.) Sinje me vabi obzorje,
misli v daljavo hité. . .
Stvarstvo mogočno je morje,
kapljica moje srcé . . .
- 2.) Ali ste VEČNI, svetovi?!
Zemlja, li SEBI živiš?!
Kaj pa ve sanje, cvetovi?!
Sonce, li veš, da žariš — ?! —
- 3.) Gledam te, mati Priroda . . .
Jasno nebo govori,
duši oznanja — GOSPODA,
slutnje in čuvstva budi . . .
- 4.) "Mati — ustvarjena tvoja
tebi, slabotni moj sin!
Pesem hvaležnosti moja
Kralja pozdravlja višin!"

Dolžnost svoje telo krotiti.

Rev. Janez Filipič.

ENE strani je res, da mora biti vernemu človeku v prvi vrsti na misli notranje, ne pa zunanje pokorjenje telesa. Tako pomenljivo uči ljudomili učenik sv. Frančišek Saleški: "Jaz pa, Filoteja, nikoli nisem mogel potrditi ravnanja onih, kateri hočejo človeka poboljšati, pa začenjajo z zunanostmi, s telesnim kretanjem, z oblačili, z lasmi. Obratno se mi zdi, da je treba začenjati z notranostjo: "Spreobrni se k meni, govori Bog, iz vsega svojega srca, daj mi moj sin svoje srce." Zakaaj, ker je srce vir vseh naših del, zato so dela takšna, kakoršna je srce." (Sv. Frančišek Saleški — Anton Kržič: Filoteja, 1899, str. 265), Kljub temu pa ne smemo prezreti besed sv. Pavla: "Krotim svoje telo in je devam v sužnost," posebno ne današnje dni, ko je beseda premagovanje svetu domala nepoznana. Če je sveti Alojzij, da si je ohranil čistost brezmadežno, tako krotil svoje oči, da na celem potovanju na Špansko in ves čas svojega bivanja na španskem dvoru, ni nikoli pogledal lica cesaričinega, — če se je sveti Frančišek vrgel v sneg, da je premagal nadležne skušnjave in sveti Bernard celo v ostro trnje, če je sveta Kunigunda, poljska vojvodinja, z železnimi pripravami razdejala lepoto svojega obraza, da ne bi v nikomer vzbujala čutov dopadljivosti: so pač stvari, ki so bolj občudovanja kot posnemanja vredne; vendar pa tudi stvari, ki nam jasno označajo besede sv. Pavla: "Kateri pa so Kristusovi, so svoje meso križali z grehi in željami vred." (Gal. 5, 24.)

Resnično! Kako so te besede izvrševali svetniki! Pred svetom so se zapirali v puščave, so bežali v brloge, se postili ob kruhu in vodi, se bičali do krvi in na sto drugih načinov svoje telo, svojo svetnost in poželjivost duhu podjarmljali. Mi tega seveda ne zmoremo in Bog tudi ne zahteva. Toda eno vidimo: Če ne damo nič uzde svojemu telesu, svojim očem, svojim ušesom, svojemu grlu, svojemu jeziku, svojemu srcu, vsemu svojemu čutnemu hrepenenju po uživanju, ne moremo ostati dobri, kaj šele popolni kristjani. Kdor hoče vse videti, vse slišati, vse brati, povsod nastopati, vseh veselic se udeležiti, vse uživati—pri tem ne bo duh kraljeval telesu, ampak telo bo gospodovalo nad njegovim duhom.

In tu se sedaj odpira obširno polje, na katerem naj bi z ozirom na posamezne zadeve človeškega življenja določili meje, kako daleč naj se jih človek

udeležuje, in kedaj naj začne bežati pred njimi. Dokačimo se le one, ki je za sedanji čas zelo važna, to je:

Kopanje.

Napačno bi verovali, če bi stopili na stran tistih, ki obsojajo vsako kopanje in zametujejo morda celo kot telesu ustrezajočo mehkužno razvado. Cerkev, ki je najmodrejša vzgojiteljica, je od prvih časov krščanstva vedela vpoštovati in ceniti tudi kopanje. Priča za to so nam spisi cerkvenih očetov. Kako visoko ceni n. pr. Klemen Aleksandrijski, mož, ki je znal biti vzoren kristjan, pa tudi plemenit človek, ki je znal združevati sveto s plemenito človeškim, kopanje. Pohvalno omenja, da je kopanje moškim potrebno zaradi zdravja in ženskam zaradi zdravja in snažnosti. Z njim soglaša največji cerkveni govornik sv. Janez Krizostom, ki imenuje v svojih govorih naravnost farmakon, to je zdravilo za starčke in bolnike, za otroke in dojenčke v prvi vrsti. — Ko je ob njegovem času cesar Teodozij radi revolucionarnih poizkusov v Antijohiji dal zapreti vsa kopališča, je to postopanje javno iz prižnice ožigosal kot drakonično prepoved. Podobno imenuje Gregorij Niški kopanje dar dobrotljivosti božje. Lepo nam opisuje blagodejni vpliv hladnih kopeli izobraženi advokat Minucij Feliks. Mimogrede omenimo, da je bilo dovoljeno kopanje tudi duhovnikom že v prvih časih krščanstva — seveda ločeno od ostalega občinstva. Tako je Viktorin, škof ravenski, sezidal za svoje duhovnike celo posebno kopališče. In kakor so škofje, tako so tudi ustanovniki cerkvenih redov vpoštevali kopeli in toplice za svoje redovnike. Sv. Avguštin n. pr. je predpisal redovnicam, naj svoje telo okopljejo vsak mesec in podobno tudi sv. Benedikt iz Nursije.

Samo po sebi je torej kopanje nekaj, kar je človeku dovoljeno, kar potrebuje za svoje življenje kakor jed in pijačo, delo in počitek, obleko in razvedrilo.

Res pa je, da najdemo v spisih cerkvenih očetov tudi ostre obsodbe zoper kopanje, — ne sicer zoper kopanje kot tako, ampak zoper okoliščine, ki spremljajo kopanje. Vedeti moramo, da so veljale pri Rimljanih, zlasti potem, ko je začelo dalje propadati staro krepostno življenje, večkrat le kot torišče plehkih zabav in uživanja. To velja v prvi vrsti o toplicah, ne pa v isti meri o hladnih kopelih. Taka okoliščina je bila zlasti to, da so se moški in ženske

skupaj kopale. Odtod nam bo umljivo, če pravi sv. Jeronim, da podžigajo toplice strast mladini, ogenj, ki spi v človeških udih. Podobno je govoril sv. Ciprijan, škof v Kartagini, takoj v začetku svoje škofovske službe, rekoč: "Kaj pa naj rečem o onih, ki zahajajo v mešana kopališča, o onih, ki bi morale oblačiti svoje telo v spodobnost in sramežljivost, a ga razkazujejo očem, iz katerih izvira radoznalost poltene nesramnosti? Ali niso kakor vabe za greh, ko dopuščajo, da jih moški nesramno gledajo gole in upirajo tudi same na isti način svoje oči v moške? Izgovarjaš se, da je tvoj namen edino to, da telo okrepiš in skoplješ, a drugi naj sami gledajo, kaj mislijo. Pa to te ne izgovarja in ti tudi ne odjemlje greha, ker tako kopanje je kakor igrokaz, le da se tu dogajajo še grše stvari nego v pravem gledališču; ker pri tvojem kopanju se razkazuje vsa nesramnost s tem, da odlagaš obleko, odlagaš dostojnost telesa in čut sramežljivosti; predočuje se način, kako naj se devištvo gazi in uničuje. Nič več ramežljivosti ni v tebi, potem ko si se zopet oblekla, potem ko si bila tako predrzna, da si s svojo goloto druge izzivala k nesramnosti. (Ciprijan, De habitu virginum cap. 19.)

In prav to je tisto, kar tudi današnje dni škofje ne morejo dovoliti. Dovoljujejo, hvalijo, odobravajo kopanje in kopeli, v kolikor so človeškemu zdravju potrebne; — gotovih okoliščin današnjega kopanja pa ne morejo in tudi ne smejo dovoliti. Tako so zadnja leta obsodili ponovno skupno kopanje moških in žensk španski, nemški in avstrijski škofje, pa tudi naši jugoslovanski. "Tudi jaz obsojam in prepovedujem ta običaj," piše n. pr. biskup dr. Josip Srebrnič l. 1927 v svoji poslanici: Na obranu čestitih svetih običaja (Hv. 18) "ter pozivljam vse one, katerim je do tega, da se božji zakon spoštuje in izpolnjuje, da se naše ljudstvo ohrani sramežljivo in dobro, da se krščanska čednost in decentnost varuje

in brani, naj se energično zavzamejo, da se povsod v vseh naših kopališčih izpelje pri kopanju sončenju in telovadbi ločitev spolov. Skupno kopanje, plavanje, sončenje in telovadba ni niti potreba, niti koristna. Naša dolžnost je, da te šege radi njih nemoralnih nevarnosti poijamo in odstranjamo. V naših krajih ne bo to tako težko, ker je povsod na obali polno prikladnih krajev za kopanje, nič drugega ni treba kot malo dobre volje in red bo zavladal vsepovsod. Naj se določijo kraji na obrežju, da bodo nekateri samo za moške, a drugi samo za ženske. To je treba izpeljati zlasti tam, kjer ni posebnih kabin, ker bi bilo naravnost javna sramota, če se dopušča, da se moški in ženske na istem mestu ne samo kopljejo, ampak tudi javno slačijo in oblačijo. Samo mali otroci pod sedmim letom naj radi nadzorstva ostanejo pri svoji materi. V ostalem pa je treba gledati, da se tudi mladina pri kopanju in sončenju itd. ne meša z odrastlimi, nego da ima tudi ona, ako je količkaj mogoče, svoja rezervirana mesta na obrežju in v morju in to kot zahteva narava, moška mladina zase in ženska mladina zase. Nikakor pa se ne sme dovoliti, da bi se mali otroci kopali popolnoma goli.

Kjer pa ni mogoče izpeljati kopanja ločeno po kraju, naj se izpelje po času. Vedno je mogoče spole ločiti, samo hoteti je treba.

Pa tudi gibanje v kopalni obleki mora biti omejeno samo na kopalnišče. Prepovedati je treba torej vsako pot v kopalni obleki iz kopalnišča na javno cesto, v restavracijo, v stanovanje in podobno; prepovedati je treba prav tako, da se moški in ženske v kopalni obleki zabavajo in prevažajo v čolnu. Zahtevajte in izpeljite pri kopanju in sončenju ločitev spolov na celi črti, dostojnost in decentnost in spoštovanje sramežljivosti v vsakem pogledu." Tako torej dr. Srebrnič in to tudi nam zadostuje o kopanju.

P. Evstahij, O.F.M.:

BOŽJE SODBE.

Sodbe so tvoje globoke, o Bog,
verne boš sodil otroke, o Bog!
Sodil neverne, visoke, o Bog!

Hodim po zemlji in sanjam o sreči — —
O da bi mogel milost doseči,
kadar pride žena koščena s koso!
Hodim po zemlji in sanjam o sreči — —
v sebi jo hrani najvišje nebo . . .

K tebi se povrnem, Sodnik največji,
k tebi, pred vrata rajskega vrta . . .

Knjiga bo tvoje vsevednosti odprta. —
O da bi bilo izbrisano vse,
kar sem storil
jaz, jaz sam brez tebe, o Bog!
O da bi bilo zapisano vse,
kar si storil
ti z menoj in po meni, o Bog!

Božje, božje naročje!
Gledanje osrečujoče! —
Blagor na veke,

blagor izvoljenim! —
Milostljiv bodi pri sodbi, o Bog!
Grešnik po sebi sem, grešnik iz sebe,
mного prestopkov, napak in marog
dušo teži. — — —
Reši me ti!
Jezus, naj tvoja očisti me kri!

Milostljiv bodi pri sodbi, o Bog!
Reši me ti!
Stori, da mogel bom gledati tebe,
Stvarnik, na veke!

GLASOVI

od
Marije Pomagaj
P. Bernard.

Nova maša v Lemontu.

P. Jožef Čagran, O.F.M., naš letošnji novomašnik, ki ima biti posvečen dne 29. avgusta, se je na željo svojih starišev odločil, da bo opravil svojo prvo najsvetejšo daritev tu pri nas v Lemontu, v cerkvi Marije Pomagaj. Ta veliki dan bo v nedeljo, 20. julija. Pri nas v Lemontu smo se tega sporočila prav razveselili. Saj bi nam naš dragi sobrat težko mogel bolj ustreči kot nam je s to odločitvijo. Kar se bo dalo storiti, bomo storili, da mu bo ostal prazniški dan med nami v prijetnem spominu, ravno tako pa tudi njegovim svatom in našim gostom, ki bodo gotovo v lepem številu posetili Lemont in prisostvovali lepi slovesnosti. Ker se o tem več poroča na drugem mestu, so "Glasovi" isto le na kratko povedali.

Od nas je odšel

P. Benigen Snój, O.F.M. Zadnjič sem že malo povedal, kako je z njim, in sem zapisal, da prevzema novo službo. Odšel je za župnika na novo faro sv. Terezije Male Cvetke v Johnstown, Pa. Že skoraj mesec dni je tam in dobro se mu godi. Piše, da se prav dobro počuti na gorkem in mehkem prostorčku, ki ga mu je s trdim delom pripravil njegov prednik, p. Alfonz M. Miklavčič, O.F.M. Dalje pravi, da so njegovi župljani zelo dobre duše in jako radi hodijo v cerkev. Zato misli narediti en velik križ čez Sveto Deželo in ji voščiti tja čez alleghenske hribe: počivaj v

miru! Johnstown bo prekrstil v Betlehem, pa mu bo duša mirna in srce veselo. Mi bomo rekli "amen", oče general v Rimu bodo pa piko naredili.

K nam je prišel

P. Alfonz M. Miklavčič, O.F.M., iz Johnstowna, Pa. On je znani ustanovitelj johnstownske župnije. Lepo delo ima za seboj in nobena šala ni bila doseči, kar je dosegel on. Farani Male Cvetke so mu iz srca hvaležni in mnogi niso radi videli, da je odšel od njih. Toda tako je prišlo, da je bil njegov odhod potreben. V mesecu avgustu ga namreč čaka lep praznik: slovesne redovne obljube. Po naših predpisih se pa mora na tisti dan dalje časa pripravljati v samostanski zbrani, ki pa sredi dela in skrbi župnikovanja ni mogoče. Zato je prišel med nas in bo ostal tu, dokler ga morda pokorščina zo-

pet ne pokliče kam drugam. — "Glasovi" mu kličejo: Dobro došli!

Misijonar p. Odilo

se je prve dni junija po daljši odsotnosti zopet oglasil pri nas. Bil je zelo dobre volje in je mnogo zanimivega povedal s svojih misijonskih potov. Bil je v Clevelandu, v Little Falls, v Bethlehemu, v Johnstownu in v Bridgeville. Večinoma od povsod je poslal tudi mnogo novih naročnikov za "Ave Maria". Posebno v Bethlehemu je imel rodovitno polje. Več ko 100 novih je nabral. Te dni, ko to pišem, ima misijon v De Pue, Ill. Potem bo ostal pri Mariji Pomagaj, dokler ga ne bo spet prijel misijonsko-romarski nagon.

Mladi novoporočenci

od sv. Štefana v Chicagi so uvedli prav lepo navado. Vsaj zdi

Novomašnik P. Jožef Čagran (X) med ljubljanskimi bogoslovci.

se, da je to že kar navada. To namreč, da pridejo takoj po poročnih slovesnostih v domači cerkvi s celim spremstvom na božjo pot k Mariji Pomagaj v Lemont. Letos so že trije pari naredili tako: Frank Banič in njegova Marička, rojena Grill, Jože Kobal in njegova Pavlina, tudi rojena Grill, Jože Siherl in njegova Ivanka, rojena Caf.—Prav želeli je, da bi tudi zana-prej ta navada obveljala. Mladi poročenci, ki jim po poroki ne gre po glavi samo "good time", temveč mislijo na resno življenja, ki jih čaka, so najlepše upanje boljše bodočnosti. In taki so gotovo vsi tisti, ki iz cerkve ne hite najprej na ples in rajanje, temveč na božjo pot k Mariji. Že njihov lepi zgled je vreden, da se zabeleži. Naša ljuba Marija Pomagaj, ti pa blagoslavljam svoje vdane in pridne otroke z nebeškim blagoslovom svojega miljenega Sina!

Majniški izlet

sta priredili na naše griče letoš-njo pomlad dve šoli iz okolice. Najprej poljska katoliška šola iz Jolieta, potem pa šola sv. Štefana iz Chicage. Obakrat je bil naš grič živ kakor mravljišče, da je bilo veselje pogledati. Šolarji so se prav dobro zabavali in že sedaj žele, da bi prihodnji maj prav kmalu prišel.

Žogometne igre

ali "Baseball game" imamo v Lemontu zadnje čase skoraj vsako

nedeljo. Fantje od sv. Štefana v Chicagi so si pod vodstvom svojega voditelja Mr. Jožeta Gregoriča priredili prav pripravno

NOVOMAŠNIK P. JOŽEF ČAGRAN.

Rojen je bil 6. januarja 1905 v Mariboru. V Ameriko je prišel kot štirileten deček. Farno šolo je dovršil v New Yorku pri sv. Nikolaju. P. Benigen ga je poslal študirat v Calicoon, v tamkajšnji kolegij sv. Jožefa. Leta 1924 je končal pripravljalne študije in vstopil v frančiškanski novicijat v Patersonu, N. J. Nato je študiral modroslovje v Croghanu, N. Y., in v Butlerju, N. J., prvi letnik bogoslovja pa je končal pri poljskih frančiškanih v Green Bay-u, Wis. Septembra 1928 je šel v Ljubljano, da tam nadaljuje bogoslovje in se obenem priučil slovenščine. Pred odhodom je v Lemontu naredil slovesne obljube. Škof Jeglič mu je na belo nedeljo podelil subdiakoniat, dne 14. junija diakoniat, 29. junija pa je postal mašnik Gospodov.

Naj bo obilo blagoslovljena njegova vrnitev med sobrate v našem komisarijatu!

igrališče. Na prostornem travniku doli pod cesto so si ga naredili. Tja prihajajo sedaj nedeljo za nedeljo in kličejo na korajžo tovariše igravce iz sosednjih na-

selbin, enkrat iz So. Chicage, drugič iz Waukegana, tretjič iz Jolieta in tako dalje. Ker vlada tudi med odraslimi veliko zanimanje za to igro, imamo seveda vsako nedeljo popoldne kar celo množico gostov v Lemontu. Razume se, da nas to jako veseli.

Naši kleriki in študentje

so te dni dovršili zopet eno učno leto. Nobeden se ni pritožil, da mora na počitnice. Drugače so pa vsi pridni in so dobro izdelali. Nekateri dijaki iz kolegija oo. frančiškanov v Mayslake so se le za malo časa oglasili pri nas v Lemontu, potem so pa pohiteli vsak na svoj dom. Nekaj jih je pa ostalo pri nas, da bodo tu na svežem zraku preživeli čas počitnic, pa tudi za kako primerno delo prijeli. Ž njimi je prišla k nam nova živahnost, ki smo je prav veseli.

Dela na farmi

je vedno dovolj in izboljševanje zemlje stalno napreduje. Pater gvardijan se prav pohvali z napredkom. Vreme letos skoraj nič ne nagaja in delavec je letos več ko preteklo leto. Zlasti je pa časa več ko lansko leto, ker so lani priprave za katoliški shod vzele mnogo moči s polja. Kdor pride te dni k nam, nehote opazi veliko spremembe na bolje. Posebno doli pod cesto imajo njive čisto drugo lice kot v preteklih letih. Veliko upanja imamo, da nas bo letošnja letina dobro založila za zimo in mraz.

Iz našega ofisa.

ZAHVALE:

Najiskrenejše se zahvaljujem Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah za hitro uslišano prošnjo v vaši družinski zadevi.
L. O., Cleveland.

Podpisana se iz srca zahvaljujem Mariji Pomagaj, sv. Tereziji in Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo. Morala sem se podvreči nevarni operaciji, ki sem jo na začudenje mnogih srečno prestala.
Ivanka Bregovar, Calif.

Najpriskrenejše se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišane prošnje, katere smo k njej z zaupanjem pošiljali v veliki stiski. Vse, kar smo prosili, smo dosegli po njeni priprošnji, za kar ji bodi čast in hvala.

F. V. T. M.

Darovi v blagu:

Mrs. Terselich iz Chicage je darovala več robcev. Mrs. Oman nam je kupila

krasne cvetlice za okrasitev Marijinega oltarja.

Na farmi so nam pomagali brezplačno delati:

Mr. J. Brožič, Anna Ahacich, Mary Kolarich, Barbara Sajovic, Magdalena Brišer, Jennie Oman in Valentin Ambrož.

Vsem skupaj in vsakemu posebe najpriskrenejša zahvala.

Darovi za cerkev Marije Pomagaj in Ave Maria:

Frances Remsko \$2, A. Nemanič \$5, Mary Hočevar \$1, Agnes Deguš 50c, K. Krivic \$1, John Brezic 50c, M. Artac \$1, M. Boh 50c, Anton Keber \$1, Frank Bobnič 25c, John Penca \$1, Neimen. \$4, Fr. Ferlan \$1, G. Tusar \$1, M. Kolarich \$3, Joseph Stimac \$5, J. Kastelic \$1, T. Okoren \$1, J. Lavrich \$1, A. Koren \$1, Neimen. Cleveland \$1, F. Vicic \$2, K. Fabac \$1, Mrs. H. Pueblo \$5, T. T. Karger \$1, J. Kocin \$1, J. Maren 50c, K. Pfeifer \$1, M. Hoge \$1, Rev. Ciril Zupan \$1, L. Bozick \$2.50, F. C. \$1, George Flainik \$5, Alojzija Sušin \$5, A. Jordan \$2, Mrs. Slobodnik \$1, P. Madje \$1, Agnes Keler \$2, A. T. \$1, Neimen. \$1, J. Petrovčič \$1, F. Zakovšek \$1, M. Zalokar 50c, Mr. H., Pueblo \$1, L. Jerin \$1, A. Srebernak \$1, T. Petrušič \$2, Clara Blaes \$1, M. Konečnik \$1, M. Tomec \$5, N. N. \$2, F. Supanc \$2, Frank Gum \$5, Mrs. Jurisich \$1, Mrs. Skulj \$1, Katarina Sajnich \$2, Helen Stutz \$1, Frank Stokar \$1, J. Lahajner \$1, Rosie Kralj \$1, Helen Auserer \$1, Amalia Shute \$1, Frank Sečko \$2, Mrs. Stonich \$1.50, Magdalena Brišar \$1, Mr. Prah \$2, Mr. Trinko \$3.50, Mary Kolarich \$3.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Frances Marolt \$10, Frank Švigel \$1, J. Starc \$1, Mary Vidmar \$1, Martin Kern \$10, J. Lekan \$6, Andrej Glavich \$5, Mike Papesh \$10, M. Zmajč \$10, J. Bilthaver \$5, Katie Rudman \$10, M. S. \$10, M. Stukel \$2, Joseph Zore \$10, Amalija Šute \$1, J. Planinšek \$10, Ignac in Uršula Novak vsaka po \$10.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji:

Frances Marolt \$1, A. Nemanič \$2, Mary Novljan \$2, Mike Tridič 10c, Anton Turk \$1, Alojzija Umek \$1, R. Mozina \$1, John King 10c, Agnes Suhodolnik 10c, Anna Drobnič \$1, Johana Zazlanič 50c, John Repp \$1, J. Grimšič 50c, L. Jordan 40c, J. Hrovat 10c, M. M., Cleveland 50c, M. Kremžar \$1, G. Tusar \$1, F. Vihar \$1, Uršula Bogolin \$1, M. Prah \$1.50, A. Stare \$1, M. Pristav \$1, J. Kastelic 50c, T. Okoren 50c, T. Banich \$1, M. Spehar \$1, J. Muhich 50c, Mary Kobal \$1, A. Krulc \$1, Neimen., Cleveland \$1, Barbara Globočnik 50c, J. Kastelic 50c, T. Karger \$1, K. Perme \$1, J. Maren 50c, A. Tomsich \$1, F. Rus \$2, Veronika Ruppe \$1, M. Osredkar 20c, M. Stariha \$1, Anna Sebat \$1, M. Toleni \$1, F. C. 50c, Mary Vidmar \$2, Anton Prijatelj \$1.50, J. Cegnar 50c, Agnes Petrič \$1, J. Belar \$1, Mary Voncina 50c, K. Cesar \$1, A. K. \$25, Mary Lekan 50c, J. Gostinčic 50c, družina Požek 50c, M. Bambich \$1, Mary Blazich \$5, Ivanka Gruden \$1, J. Svete \$1, Jakob Robida \$1, J. Trunkle \$1, F. Sajovic \$2, M. Gosenca \$1, B. Molčnik \$1, A. Kmet \$1, A. Lambert 50c, M. Dragovan \$1, A. T. 10c, J. Petrovčich \$1, Joseph Grahek \$1, L. Jerin \$1, M. Zele \$1, M. Rome 50c, T. Bevc \$5, Clara

Iz Rezekove knjige.

Baragov kovčeg.

Blaes \$1, M. Stimac \$1, N. Simec \$1, J. Perko \$1, J. Povlajen \$1, J. Radež Jr. 50c, F. Staudohar \$1, N. Tratnik \$1, A. Libersher \$1, A. Bogolin \$1, M. Toemc \$1, M. Sredenshek \$2, M. Kerč \$1, M. Stukel \$1, M. Polutnik \$1, M. Vidmar \$1, Antonija Hudales \$1, Mrs. A. Hri Hribar \$1, A. Vogrich \$1, Mrs. M. Kremegec \$1, J. Oniček \$1, Agnes Zokal 50c, F. Stefanich \$1.50, M. F. \$1, J. Peshel \$2, D. Dermec \$1, Mrs. Bohte 50c, Rosie Kralj \$1, Mrs.

Za sv. maše so poslali:

Marg. Sodec \$5.50, K. Kenig \$2, A. Redmanich \$1, A. Volovlek \$1, L. N. Kavčič \$1, J. Pekol \$1, J. Deguti \$3, po Rev. Odio \$5, M. M. iz Clevelanda \$1, M. Kremžar \$2, M. Gostič \$2, Mary Gregorich \$5, U. Bogolin \$2, M. Stajer \$2, N. N., Chicago \$6, N. N., Chicago \$2, J. Perko \$1, Mary Prah \$1, Mary Pristov \$1, Anna Intihar \$1, Mary Zore \$1, M. Fabian \$2, J. Kastelic \$1.50, J. Kocin \$3, J. Klepac \$1, K. Perme \$1, J. Maren \$2, M. Klepec \$1, P. B. \$7, po Rev. Pashalu \$37, M. Osredkar \$1, A. Sebat \$1, A. Hočevar \$1, F. Cvenk \$2, J. Cegnar \$4.50, Mrs. Sternard \$2, J. Flatnik \$5, F. Muren \$1.50, J. Belar \$1, L. Majcen \$1, K. Cesar \$2, druž. Požek \$1.50, po br. Antonu za M. Šonte \$1.50, M. Bambich \$2, Mrs. Debeljak \$1, B. Rovanshek \$2, Agnes Jordan \$1, M. Kralj \$3, po Rev. Pashalu \$35, (Dalje prihodnjič.)

Naš potovalni zastopnik brat Antonin Šega bo obiskal rojake po državi Wyoming, Montana, Washington in Oregon. Vsem ondodnim rojakom ga prav toplo priporočamo. Naj mu pomagajo razširjati edini slovenski nabožni list Ave Maria, ki izhaja v Združenih državah.

Že v zadnji številki smo priobčili opomin, da je mnogim naročnikom v domovini potekla naročnina. Tudi smo dotičnim poslali pisma z opombo, da nam naj kmalu sporočijo, ali mislijo biti še nadalje naročniki ali ne. Mnogi so se temu pozivu odzvali, a vendar jih je še precej, ki še niso odgovorili. Prosimo torej vse tiste, ki še niso odgovorili na naše vprašanje, naj to brž store.

Zopet je umrla naša večletna naročnica Ivanka Osenk, Strabane, Pa. Vsem naročnikom jo toplo priporočamo v pobožno molitev.

Prišel je obnem čas, da moramo zopet misliti na novi koledar. Rojake prav iz srca prosimo, naj nas podpirajo pri njegovi izdaji. Naj nam pošljejo lepo število oglasov in poročil iz naselbin. Poročila in dopise bi radi **DO KONCA AVGUSTA**; le izjemoma bi še kaj sprejeli do srede septembra. Pojdite torej takoj na delo in nas vneto podpirajte pri težki nalogi! Za Vaše sodelovanje Vam že sedaj izrekamo prisrčno zahvalo.

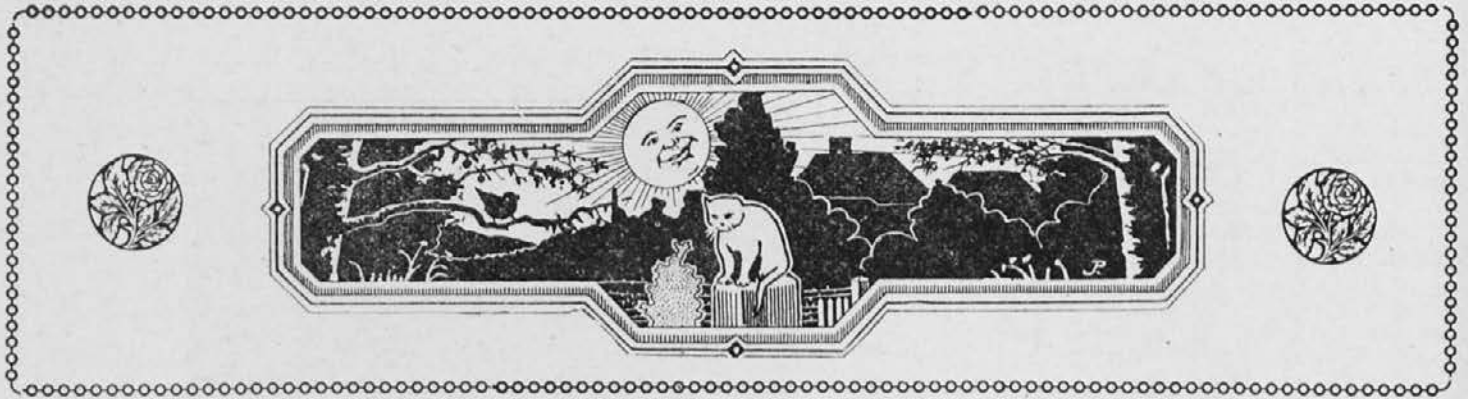
NOVI NAROČNIKI AVE MARIJE:

Euclid, Ohio 25. Newburgh, Ohio 60. Bethlehem, Pa. 105. Bridgeville, Pa. 41. De Pue, Ill. 21, Springfield 9, Kansas 41, Pueblo 15, Colorado Springs 3, Denver 15, Leadville 11.

M. Težak 50c, Helena Auserer \$1, M. Hvalica 50c, M. Klemencic \$1, Mrs. A. Okolish 50c, J. Kokolj \$1, Mary Pavlesish \$5, Mrs. Tiringer \$2, Mr. Sifrer 50c.

Darovi na kolegij:

A. Lambert 25c, J. Adamich \$1, Josip Ogrin \$3.

Naši mladini.

A MONTHLY LETTER FROM YOUR FRIEND.

Dear Friends:—

On the 9th of August, many Slovenians will go to Marquette, Mich., to visit the grave of the saintly Bishop Baraga.

Everyone is invited to join this pilgrimage. Especially those living in the state of Michigan itself as well as those in the bordering states.

In next issue of the Ave Maria will be found the official program for this pilgrimage. It has been arranged by the special committee for this celebration with the Very Rev. P. Bernard, O.F.M., in charge.

Your earnest prayers are requested that the day may dawn on which the Catholic Church shall proclaim this great apostle of the Indians here in America, saintly Bishop Baraga, among its saints.

BASEBALL AT LEMONT.

Across the road from St. Mary's church, a baseball diamond has been laid out and leveled for our sports loving youth and for the pleasure that many of the pilgrims who visit the shrine, have in watching our boys play. It has become a habit for many of our people to come to St. Mary's and spend their holidays on the beautiful grounds surrounding the seminary and the shrine. They come here to pay their respects to the Blessed Virgin and also for recreation in the open country away from the crowded city.

The ball grounds are the home grounds of the St. Stephen's No. 1 KSKJ. ball team of Chicago, who play in the Midwest KSKJ. league.

The games played here so far have proved very interesting and the intentions are to keep the readers of Ave Maria advised of the outcome of these games.

South Chicago won the first league game from Chicago, played on these grounds June 1, and Wau-

keegan also won their game which was played on June 8.

Standing of the Midwest KSKJ. League:

	Won:	Lost:	Pct.:
South Chicago	3	0	1.000
Joliet	2	0	1.000
Waukeegan	1	2	.333
Chicago	0	4	.000

Sunday, June 29, Joliet will cross bats with Chicago. Joliet has a strong team with a large following and a large crowd is expected. It will also be picnic day for St. Stephen's parishioners of Chicago.

The league schedule has been changed recently resulting in a number of open dates for the Chicago boys. Games will be arranged so that they will play as many of their games as possible on their home grounds in Lemont. **Joseph Gregorich.**

ONLY FOR THE GIRLS.

Emily Blenkush, St. Joseph, Minn.

I venture to say that there are none of us who, very recently, have not read or listened to strong statements against the prevailing fashions in feminine clothes. I daresay, too, that very few of us, if we were truthful, have not said "Mea culpa", and, for the time being at least, resolved that something really should be done about it.

One needn't be a "Prudish Priscilla" to understand that there is cause for censor. The extremely short skirts are taboo now, but that point does not seem to help matters much. In fact, an editorial in our Catholic Daily states a preference for the knee length (generously over the knee) to the very long styles. It seems rather difficult to put one's finger on any one offensive dictation of Dame Fashion.

This much we do know: that no one style is appropriate for all occasions. A frock that may be tolerated on the tennis court, ball ground, or picnic will evoke just criticism when worn to church. We ourselves, however modern we consider ourselves,

will proceed to lift our eyebrows when we spy a formal gown worn at a daytime gathering. After all, to be dressed decorously for Church at least should be an inviolable rule with all of us.

We Big Sisters have much influence over the younger girls. Unconsciously, they copy our ideas and accept modes that we accept, so it stands to reason that if we follow improper fashions, they, in turn, will feel justified in doing likewise and even, perhaps "going one better". Am I right?

Think it over girls. Let's show the world we can be modest, modern maidens!

LEGENDS OF ST. FRANCIS.

AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovenian

By Albina J. Wahcic

(Continued.)

... "You lie! You are nothing but a pair of rogues, like the gypsies snatching alms from the poor. Go, be off with you!" And he slams the door in our faces while the two of us stand hungry and thirsty outside in the snow and the cold far into the night; but we suffer all this rudeness and cruelty without sorrowing or murmuring; only thinking in humility and love that perhaps the porter really did not recognize us and that God placed words into his mouth with which he upbraided us. O Fra Leo, note that in this is beatitude. And yet when we knock again the porter now thoroughly provoked opens the door only to abuse us still more wrathfully with epithets of shameless scoundrels and even to box our ears, saying: "Begone from this place, vile brigands! Rather go to the hospital, for here you shall receive neither food nor shelter"; all this we suffer gladly and with gracious love, O Brother Leo, note that in this is perfect beatitude. And if we are forced by hunger and cold and the darkness of the night to knock still louder and we entreat with tears in our eyes in God's name to let us in, but the porter yells furiously: "O shamelessness of the shameless! You shall have your just deserts!" And he springs upon us, grabs us by the nape of our necks and flings us into the snow, rolling us over and over, tramples upon us, and strikes now one, now the other, but we suffer patiently and with gladsome heart, remembering the passion of Christ, blessed throughout the ages, remembering that out of love for Him we must endure everything willingly, O Fra Leo, note that in this is perfect beatitude.

And thus Francis taught:

There lived in these days in the neighboring mountains three brigands, the terror of the entire surrounding country. Then one day they come starving and knock at the monastery door begging for food. But Brother Angelo rebukes them sternly with the words: "What, you thieves and murderers who are not ashamed to rob and plunder, now want to take even from the servants of God and diminish their freely donated supply of alms? Why, you are not worthy of life, since you fear neither man nor God, your Creator. Begone and do not show your faces here again!"

Deeply grieved the highwaymen departed. Shortly after Francis came loaded with alms given to him by kind hearted souls, with a sack of bread on his back and a pitcher of wine in his hands. Brother Angelo informs him in what manner he drove away the vagabonds. But Francis does not

St. Florian's (No. 44 K.S.K.J.)
Booster Club, So. Chicago, Ill.

praise him for the act, on the contrary, he sternly rebukes him for his lack of love and sympathy: "By the vow of holy obedience I command you, to take this bread and pitcher of wine and go at once after these 'brother brigands' and look for them until you find them. When you do find them, extend unto them these gifts in my name. Kneel down before them, humbly beg their forgiveness and say that I beg of them to fear God and never to sin again. If they promise this, I shall provide all the necessities of life for them. When you have fulfilled all this, you may return." Brother Angelo, humbly and obediently performed what was commanded him to do. And behold, he returned not alone. The brigands were so touched by Francis' manifestation of love and knightliness that they returned with Angelo and came to Francis with the petition that he ask God to forgive them. They entered the order, led model lives and died holy deaths.

And thus Francis taught:

Francis and Masseo walked through the country. They came to the cross-ways, where the roads turned toward Firenze, Siena and Arezzo. Brother Masseo asked: "Father, which road shall we take?" Francis answered, "The road which God wants us to take." Brother Masseo further inquired, "But how shall we know the will of God?" To which Francis made the reply: "By the sign which I shall give you. By holy obedience and for your soul's salvation I command you to twirl yourself around as children do, on the spot where you are standing, until I call you." And Masseo began to turn round and round. But dizziness overcame him and he fell headlong to the ground. Yet through love of holy obedience he arose again and began twirling anew. Suddenly Francis called: "Halt!" Masseo stood still as if glued to the ground. Francis asked: "In what direction are you standing?" Masseo answered: "Toward Siena." Joyfully Francis exclaimed: "This is the road which the Lord has pointed out to us. Let us go to Siena."

And thus Francis taught:

A joker or some malicious-minded person once snatched the stick from a certain beggar. For this act the beggar hated him venomously. "You shall have my cloak, if you forgive him," Francis entreated. This generosity touched the beggar who promptly forgave the man he had hated.

And thus Francis taught:

Like nothing upon earth this princely saint hated untruth, the lie, and especially in its most obscene form: calumny. On one occasion he found one of his brethren guilty of this despicable sin. But what penance to give him? To show him all the heinousness of this sin he commanded him to eat a very unpalatable and repulsive thing. The brother humbly and obediently did what he was commanded to do.

And thus Francis taught:

When in the year 1224 he went together with some of his chosen brethren to the holy mountain Alverno he became so weary through ill health and weakness that he could walk no further; his brethren asked a passing farmer to lend them his saddle-donkey. When the farmer learned that Francis was to ride on it he gave it willingly and even offered himself as guide to them. On the way he asked Francis: "But are you really Brother Francis of Assisi?" When Francis acknowledged that he was, the farmer continued: "Then I give you this bit of advice: take heed that you will in truth be what people say you are, lest they be disappointed." Francis dismounted immediately, knelt down before

the guide and with overflowing radiance and with the greatest gratitude thanked him for this lesson taught.

(To be continued.)

PISMA.

7 A. R. I., Mt. Assisi
Lemont, Illinois.
June 6, 1930.

Dragi striček:

Je že precej dolgo je, kar se nisem oglašila v Vašem listu Ave Maria. Naznanim Vam, da bomo imeli šolo šele en teden, potem pa bodo počitnice. Jaz bom šla domov na počitnice in še nekaj drugih deklic.

Veselim se že videti svoje domače. Zadnjikrat grem letos domov. Drugo leto bom že postulantinja. Pozdravim Vas in vse čitatelje Ave Maria.

Stephanía Slapnick.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Illinois.
May 31, 1930.

Dragi striček:

Počitnice so že tu. Mislim, da me moji stariši ne pričakujejo da bi prišla domov. Imeli bomo tudi tukaj "good time". Šole ne bo, torej bomo lahko šle "špacirat" na hrib, ali pa na njivo kaj plet. Meni gotovo ne bo dolg čas, ker so mi ata poslali za god en "balloon". Takšen je, da piska. Pisali so mi, da naj "fine" zapiskam, kadar mi bo dolg čas. Parkrat sem že poskusila pa mi je res pomagalo. Čudovito moč ima ta "balloon".

Danes smo se poslovili od majniškega oltarja in jutri se bomo bližali presv. Sreč Jezusovemu, ki je morje vseh dobrot.

Pozdravljam vse čitatelje Ave Maria posebno pa Vas, preč. gospod urednik.

Prosim spominjajte se me pri sv. molitvah.

Minka iz Bethlehema.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Illinois.
June 6, 1930.

Dragi striček:

To je moje drugo pismo, ki Vam je pišem. Danes so otroci šole sv. Štefana imeli piknik pri Fathrih. Tudi moje sestre in brat so bili med njimi in me prišli obiskat. Pravijo, da je v Chicagi lepše. Komaj že čakam, da bom šla na počitnice. Vsak je pač rad pri svojih domačih. Dne 15. avg. bom videla lepo slavnost. Tedaj bo osem deklic dobilo redovno obleko. Ako bo božja volja bom drugo leto tudi jaz dobila redovno obleko. Mene zelo veseli šola; kaj hočemo lepšega, kakor voditi nedolžne otročičke k ljuemu Jezusu, ki je Prijatelj otrok.

Lepo pozdravljam Vas, kakor tudi vse čitatelje Ave Maria.

Veronika iz Chicago.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Illinois.
June 6, 1930.

Dragi striček:

Danes pa Vam moram poročati nekaj prav veselega. Še nekaj dni bom tu, a potem pojdemo domov proti Sheboyganu. Kar trije bomo potovali. Moj brat, Štefka Slapnik in jaz.

Zelo hitro je minulo to leto. Tudi počitnice bodo hitro minule. Mislim, da se bom tudi med časom počitnic kaj oglašila.

Prosim, molite za me.

Mary Sircel.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Illinois.
June 6, 1930.

Dragi striček:

Moji stariši, ki so daleč od mene, radi čitajo pisma, ki jih pišem. Namenila sem se, da se zopet oglašim in tako napravim veselje svojim ljubim starišem.

Vesele smo, da imamo že počitnice, ker smo že blizu preobleke. Še dobri mesec in dobile bomo redovno obleko. Že sedaj Vas povabim, preč. g. urednik. Saj niste daleč od nas, zato boste lahko prišli ali pa se pripeljali.

Zdaj bom pa končala, da Vas predolgo ne mudim. Spominjate se me v Vaših molitvah!

Vas pozdravlja,

Marica iz New Yorka.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Illinois.
June 1, 1930.

Dragi striček:

Ljubi maj je končan. Danes je vse nekako žalostno, ker smo se poslovili od Marijinega oltarja. Pa kaj za to, saj je Marija še vedno med nami.

Zdelo se mi je, kakor da bi Marija rekla: Pojdi sedaj k presv. Srcu Jezusovemu in premišluj, kaj je Jezus obljubil tistim, ki častijo Njegovo presv. Srce. Noben dan ne sme biti v juniju, da bi ne počastila tega presv. Srca.

Čitala sem v Ave Mariji, da so otroci šole sv. Jožefa v Jolietu darovali sv. obhajilo za sv. Očeta. Oh kako so pridni!

Pri nas je sedaj prav lepo. Vse je zeleno. Kadar imamo čas, gremo na hrib in igramo žogo ali pa skačemo čez vrh. Saj

peti naše pesmi, da bi bil nam pomagal peti. Sedem duhovnikov je bilo pri naši fari. Častiti gospod Bernard Ambrožič je nosil presveto Rešnje Telo po cerkvi v procesiji. Naš župnik Father Cherne, ko je videl, da smo zelo trudni, je pa rekel, da ne bo šola drugi dan. Po tem sporočilu smo bili vsi zelo veseli.

Anna Erste,
Učenka 8. raz.

Sheboygan, Wis.
May 15, 1930.

Častiti gospod urednik:

Dolgo že niste slišali od nas. Ker pa je prišla pomlad se moramo zdramiti.

Dekleta iz osmega razreda smo naredile en močni "bat ball team", katerega ni mogla še nobena šola v Sheboygan premagati. 15. maja smo premagali eno luteransko šolo in so bili tako jezni, da so nas začeli tepsti. Ko smo bili zelo čutili njih pesti, smo bili zelo veseli, da nas naši stariši pošiljajo v katoliško šolo, kjer se učimo tudi "manire". Ona dekleta so bila nedostojno oblečena in ko so šla igrati s St. Peter Claver šolo, jim župnik ni pustil, da bi tam igrali.

Škoda, da bo kmalu šola minila in potem ne bomo mogli več igrati. Me imamo že pripravljeno obleko za graduacijo in so

Father Oman in pater Odilo med šolsko mladino v Newburghu.

veste, kako je z mladimi ljudmi. Gremo pa tudi na njivo, tam imamo eno jezerce. Nanosile smo kamenja in ga ogradile ter okoli posadile rožice. Ako se peljete v Chicago, ga lahko vidite.

Kristina.

Štirideseturna pobožnost v Sheboygan, Wis.

V župniji svetega Cirila in Metoda smo imeli štirideseturno pobožnost od 2.—4. maja v petek, soboto in v nedeljo. Četrtega maja zvečer je bil sklep. Častiti gospod Bernard Ambrožič, komisar častitih očetov frančiškanov v Lemontu, je vodil pobožnost.

Otroci so bili te dni zelo pridni. Vsako uro je bil kakšen razred v cerkvi, tako da ni bila čez dan nikoli prazna. Molili smo rožni venec in križev pot. Kadar so nas pa naša kolena bolela od klečanja, smo vstali in peli razne pesmi.

Vsaki večer v tem času smo imeli blagoslov v cerkvi. Častiti gospod Bernard Ambrožič je imel pridigo. V eni pridigi je rekel, da Bog ni strah, ampak ljubezen. Po blagoslovu so pa spovedovali pozno v noč. Vsaki dan je bilo veliko ljudi pri sv. obhajilu.

V nedeljo zvečer smo imeli procesijo. Nekaj otrok je bilo oblečenih v bele obleke, drugi so pa imeli obleke v raznih barvah. Me dekleta osmega razreda smo se vdeležile procesije v svetlo-modri uniformi. Ta veliki otroci so imeli rdeče nageljne v rokah. Otroci iz prvega razreda so nesli male košarice z raznim cvetjem, katerega so trosile po cerkvi. Med procesijo smo tudi peli pesmi. Father Dreiss, župnik od Holy Name Face, je rekel, da če bi znal

"pink crepe". Prstani so zlati in imajo ime šole in leto na njih. V sredi je frančiškanski znak, da bomo imeli spomin na sestre, ki nas učijo.

Fantje se učijo za igro, katera se imenuje "Mirmidaj in Dirindaj". Me dekleta bomo igrale eno, katera se imenuje "Novi letni čas". Te igre so zelo smešne. Dekleta bomo plesale slovenski ples; imele bomo narodne noše. Upamo, da bodo ljudje v obilnem številu prišli na našo predstavo. Povabimo tudi Vas. Lepo Vas pozdravlja

Mary Rosenstein,

učenka 8. razreda šole sv. Cirila in Metoda.

Sheboygan, Wis.
May 19, 1930.

Častiti gospod urednik:

Hodim v šolo sv. Cirila in Metoda v Sheboyganu. To leto imamo prav dober "baseball team". Dekleta imajo tudi dober "batball team". Fantje smo zgubili en game. Pa to ni nič. Zato smo pa zmagali kar trikrat. Kupili smo štire žoge in tri "clube". Dekleta niso izgubila še nobenkrat. Pa to ni še vse.

Še nekaj moram povedati. Imeli smo prav lepo procesijo za štirideseturno pobožnost.

Dekleta so bila oblečena v "plave" uniforme. Hodili smo okoli po cerkvi in prepevali. En gospod od cerkve Imena Jezusovega je rekel, da so naše slovenske pesmi prav lepe. Ker smo tako lepo hodili po cerkvi, smo dobili en "free" dan v ponosjek po procesiji. Jaz sem nosil križ, ker sem največji v razredu.

Vsa dekleta in fantje v našem razredu so dobri. Vsi se lepo učimo in smo prav pridni v šoli. Pridemo v cerkev vsak dan in lepo molimo. Za zdaj bo zadosti. Bom že še pisal enkrat. Zdaj se moram učiti.

Vreme je zdaj zelo lepo. Drevje že zeleni in ptički že pojo. Hudo je biti zdaj v šoli. Večkrat pogledamo ven skozi okno. Lepo Vas pozdravlja

Nick Bastasič,
učenec 8. raz.

Lake View, R. R. 3.
Sheboygan, Wis.
May 20, 1930.

Častiti gospod urednik:

Gotovo bi vsi, ki čitajo Ave Maria radi vedeli, kako je spomladi v Sheboyganu. Narava se je tudi tukaj obleka v zeleno obleko, zraven pa žvrgolijo ptičke. Prav tako je, kakor poje pesem: Že slavčki žvrgolijo. . . In naš Marijin oltarček je okrašen z lepimi cveticami.

Ker se šolsko leto bliža h koncu, nam je treba dobro čas porabiti, da bomo mogli naše skušnje dobro narediti.

Tudi sv. birmo bomo letos imeli. Kateri mesec in dan — pa nevem.

Štirideseturno pobožnost smo že imeli in smo 3 dni hodili v cerkev molit na čast sv. Rešnjemu Telesu. Naše molitve je Bog uslišal, ker smo še vsi pri zdravju.

Nimam nič novega za povedat, zato Vas nazadnje še lepo pozdravim.

Josephine Slapnik iz Sheboygana.

3542 E. 82nd St., Cleveland, O.
May 23, 1930.

Dear Rev. Father:

Just a few lines to tell you how I am getting along. I am in the eighth grade. I am attending St. Lawrence's Slovenian School.

The Rev. Father Odilo Hajnshek paid a visit to our parish. His stay was about two weeks.

I am closing now wishing you a happy day.

Sincerely Yours,

Matthew Zaklopek.

919 E. Fourth St.
May 26, 1930.
Bethlehem, Pa.

Dear Rev. Father:

This is my first letter to your magazine. In fact it is my first attempt at having any of my letters published.

I am thirteen years old, and I go to St. Joseph's School (the church is right across the street and it's a grand one too). I am in eighth grade and hope to graduate this year.

I have a brother and a sister. I am altar boy and have been serving two and one half years. You'll recognize me next time, I hope, Father.

Watching the Ave Maria I am,

Charles Mecsich.

1054 E. 222 Street
Euclid, Ohio.
June 7, 1930.

Dear Rev. Father:

This is one of my first letters I have written to the Ave Maria, which I am doing as a pleasure. We are having a play, presented by the grade from the first to seventh, it will be in June, the fifteenth. Our school leaves out June 13. I will be in the sixth grade and will study so I will not fail during the sixth grade. I go to St. Christine's School. I will offer my Holy Communion and prayer for your intention, dear Father.

I am,

Josephine Zdrovye.

1066 E. 222 Street
Euclid, Ohio.
June 7, 1930.

Dear Rev. Father:

We are just having our yearly examinations, they are rather difficult. In about a week or so our vacation will begin. The

vacant corner near the church is now occupied by the pastor's new home, a very beautiful brick structure. I am twelve years of age and 'm in the 6th grade being promoted to the seventh. I attend St. Christine's School. Our teacher is, Sister Aurelia, a very good teacher. Our Slovenian Ladies Union are having a drama entitled "By the Chapel", which the ladies will present in October. The exact date has not yet been stated. I would appreciate very much if a youngster my size is needed. I will pray for you Father and send you my best regards.

I am,

Mary Stusek.

1103 Mechanic Street
May 26, 1930.
Bethlehem, Pa.

Prečastiti gospod plivanuš:

To je moje prvo pismo, ko je pišem v "Ave Maria". Jaz hodim v šolo svetega Jožefa pa sem v VIII. gradu. Učijo me dobra Sister Elizabeth. Mam dva brata, pa tri sestre; vsi hodijo v farno šolo.

V nedelo je materni den bijo, pa smo za naše matere plačali edno mešo. Moji materi sem jez kupila kep, šteroga do leko na spominek meli. Pa sem se za nji tudi Boga molila. Vsakši den sem pri meši bila za nji. Na te den sem njim dala "Spiritual Bouquet".

V nedelo pred ranoj mešov so naše dobre matere stopile nutri v Materno društvo. Da so matere nutri šle te so šolska deca spevali lepe Marijine pesmi, ka je ništerne matere skuze polilo. Naše dobre sestre so nas navčile. Father Odilo so to društvo nastavili.

Oltari so tudi lepo bili okinčani, štere so naše dobre sestre okinčali.

Zdaj več nika ne vem pisati, vemo drugoč več pisala.

Vas pozdravljam

Helen Barbarica.

430 Pierce Street,
Bethlehem, Pa.
May 26, 1930.

Prečastiti gospod plivanuš:

Zdaj sam se odpovim z glasila v "Ave Maria". Je odim v šolo Svetoga Jožefa in drugi mesec bom gradurirala.

Naša štirideseturna pobožnost se je začnola v nedelo po velikoj maši. Skončala se je v torek večer z procesijov. V procesiji smo bili mi deca pa duhovniki. K svetoj spovedi smo hodili v ponedeljek, da je tri vora bila, a ki prečiščavanji v torek gojldno. Te dnjive smo hodili tudi molit.

Oltari so bili lepo skinčani. Ta cejla hvala ide našim dogrim sestram, ki so se za to tak skrbile. Cerkev je bila "zribana". To so pa včinite dobre ženske in deklete.

Zdaj Vas pa lepo prosim ne lučite to pismo v kot, liki denite v "Ave Maria".

Vas pozdravljam,

Mary Zsido.

IN THE REALM OF BOOKS

By Albina J. Wahcic

Masefield, John: THE HAWBUCKS (1929)
Macmillan Co., N. Y.

A fine story with an English setting. The characterization is well done and the plot logically spun out. A quite different angle of life in England is described in this book than in *Visitors to Hugo*, reviewed previously.

* Fitzpatrick, Benedict: DONJON OF DEMONS (1930)

"Donjon of Demons, by Benedict Fitzpatrick, is the May selection of the Catholic Booklovers' guild, of Philadelphia. It is a biography of Jesuit Missionary Martyrs in America and describes the hardships and martyrdom of the pioneer religious in New York, laboring among the Indians who later tortured them and put them to death."

—The Universe Bulletin May 23.

* Boyton, S. J., Father Neil: **IN XAVIER LANDS** (1930)
Benzinger Brothers

"Father Neil Boyton, S. J., has written some really fine missionary stories for boys in his recent book, entitled **In Xavier Lands**. He has woven the spirit of the great Francis Xavier into the romantic background of far-off India in such a way that the normal boy will read these stories with avidity and profit immensely in a spiritual way.

—The Ave Maria, Notre Dame, Ind., June 7, 1930.

* Carlisle, Helen Grace: **MOTHER'S CRY**
Harper and Brothers, N. Y.

"In words as personal as her thought and of unmistakable sincerity a genteel, ignorant city girl of the early nineteen-hundreds speaks of her engagement, marriage and birth of her children, the shock of her widowhood, and the last terrible tragedy which comes to her through her children. It is a desperately

real accounting, yet throughout there runs the scene of the miracle of life. The book has entire unity of point of view; there is nothing to break the spell. It leaves one with the feeling of having intimately shared a life in all its details."

—The Universe Bulletin, May 23.

Browne, Robert Gore: **BY WAY OF CONFESSION** (1930)
Published for the Crime Club by
Doubleday Doran and Co., Garden City, N. Y.

Farjeon, J. J.: **THE 5.18 MYSTERY** (1929)
Lincoln Mac Veagh The Dial Press, N. Y.

Bush, Christopher: **THE PERFECT MURDER CASE** (1929)
Published for the Crime Club by
Doubleday Doran and Co., Garden City, N. Y.

These books need no lengthy description. All the great detective story lovers will find interest in these three books.

Slučaj.

John Ierič.

TRGOVINO pride agent prodajalec, ki je zastopal večjo krojaško tvrdko. Z uljudnim: "Dobro jutro!" pozdravi trgovca z oblekami, mu seže v roko in pomoli fino smodko. Trgovec nekoliko nataknen to jutro, pomeri agenta od pet do glave, nič ne reče, se obrne in razklada obleke naprej po mizi.

Agent pripravljen na vse slučaje, skuša spraviti trgovca v dobro voljo ter mu ponuja vžigalce, da bi slednji zapalil smodko, da bi tako postal boljše volje.

"Lepa hvala," odgovori trgovec, "bom pa po kosilu pokadil smodko."

"Kako kaj promet v Vaši trgovini?"

"Bolj slab!" odgovori osorno trgovec.

"Ste li namenjeni založiti svojo trgovino z novomodnimi spomladanskimi oblekami?"

"Nekoliko bo treba seveda, toda sedaj še ne, nimam še potrebnega denarja na razpolago."

"Zato Vam ni treba skrbeti. Plačate lahko pozneje."

"Ja, čez čas ja, čez čas, toda dolžan biti ni prijetno, vsaj jaz nisem rad."

"Dolžan seveda nihče ni rad, gospod, toda biti dolžan za blago, ki ga imate na roki, to sploh ni noben dolg, ampak premoženje," prav resno poudarja agent.

"Dobro!" odgovori trgovec, "ali imate kake vzorce s seboj?"

"Da, imam jih vsakovrstne!"

"Pokažite mi jih!"

Agent odpre svoj kovčeg in prične izkladati razne vzorce. Najprvo sta pričela razpravljati o novih hlačnih modah.

Agent pravi: "Vidite gospod, te hlače so tako narejene, da so hlačnice po novi modi spodaj malo širše, kakor pri kolenu."

Trgovec: "Takah jaz ne maram v svojo trgovino! Kdo bi jih pa kupil?"

Agent: "Vsak, ki jih bo videl!"

"To ni mogoče, iz kakega razloga pa naj bi mikale kupovalca?"

"Na prav poseben način, ker so nove mode!"

"To ni mogoče," trdi trgovec.

"Da, je mogoče, in to še kako! Samo pogledajte te hlače, kako lepo se nosijo, poleg tega so narejene po novi modi, kakoršno svet danes zahteva, vrhutega so iz najboljšega volnenega blaga in zraven tega, kako so trpežne, ki trpe in se nosijo zelo dolgo časa."

Trgovec, ki je občudoval natihoma agentovo spretno govorjenje, ga je hotel diplomatično posnemati in reče: "Da, gospod, kar pravite, je mogoče resnica, toda poleg tega je tudi lahko sama laž in vrhu tega morda ni tako, kakor ste rekli in zraven tega so morda hlače za nič."

"Ne vem, se li šalite ali kaj?" Kdor reče, da te hlače niso najboljše in vsega priporočila vredne, ni pri pravi pameti, poleg tega morda ne vidi dobro, vrhu tega morda še ne pozna blaga in zraven tega je morda navaden bedak."

"Jaz pa trdim, da so te vrste hlače v sedanjem času kot nalašč, ker je taka moda, poleg tega se lahko prodajo, vrhu tega jih vsak kupec zahteva in zraven tega ste bedak, če ne založite svoje prodajalne z njimi."

"Kaj?" Ali Vam nisem že povedal, da teh hlač ne maram?! Zlodja, ali mislite, da sem res bedak, da bom kupoval od vsakega počestnega agenta, kar mi bo kdo pokazal?"

"Ne, gospod, tega ne mislim; mislim le, da me dobro ne razumete, kar Vam pravim. Jaz sem le rekel, da ste bedak, ako ne kupite hlač, ki jih Vam ponujam. Jaz Vam hočem takorekoč le dobro, da bi bili srečni s svojo trgovino, zraven tega hočem Vam prodati par ducatov hlač, ki so ene izmed najboljših in povrhu tega jih vsakdo rad kupuje in zraven tega bo to koristno za Vas, ker boste imeli veliko prometa v svoji trgovini."

"Vas in tiste hlače naj zlodej pocitra!" odgovori trgovec. "Če se mi hitro ne zmažete iz moje trgovine, Vas ponesejo moje roke ven na cesto. Odkod si jemljete vendar pravico, me z Vašo sitnostjo tu nadlegovati, če Vam enkrat povem, da Vaših hlač ne maram, to pomeni, da jih ne maram — amen!"

"Oh, ne bodite tako čudni in pa zraven tako občutni. Pravite, da bi me ven zanesli; to delajo vendar samo bedaki. Kaj bi Vi meni rekli, če bi Vam jaz obljubil, da Vas ponese na cesto?"

"Kaj? Vi mene ponese na cesto? Iz moje lastne trgovine? Vam že pokažem! Odkod pa ste, da ste tako 'kunštni?'"

"To naj naju ne zanima, odkod sem, glavno je, da od mene hlače kupite, ki jih Vam ponujam; ali ste res tak osel, da mislite, da bom tu-le cel dan ponujal te hlače? Ako mislite, jih kupite — kaj čakate?"

"Ooo, ti p . . . , čakaj no, torej zdaj me že za osla imaš? Čakaj no, čakaj, da do- bim kaj v roki!"

"Kaj bote iskali za v roke, tu-le primite hlače in še enkrat pogledajte ter potem kupite!"

Trgovec videč, da se nadležnega ponujavca na noben način ne more odkrižati, gre čez zadnja vrata ven in pošlje v trgovino svojo ženo. Žena pa je imela boljši dar govora in ni se bala devet jezičnih dohtarjev.

SMEŠNICE.

Zbral p. Blanko.

Dober svet. — Posestnik male trgovine je navadno nosil zelo umazano perilo. Nekega dne, ko je stal pred vrati, stopi k njemu mož in ga vpraša:

"Ali imate v zalogi par čistih srajc?"

"Seveda," odgovori trgovec, "prav veliko zalogo jih imam."

"No," pravi mož odhajaje; "potem pa pojdite notri in si eno oblecite."

* * *

Nezmotljivo znamenje. — Ona (možu): "Ščuka leži že pol ure v ponvi, pa še vedno odpira gobec."

On: "Potem je pa gotovo ženskega spola!"

* * *

Nasedel je. — "Papa, ali veš za kakšno tekočino, ki nikdar ne zmrzne?" vpraša mali Slavko.

"Ne!" odgovori oče.

"Jaz pa vem. Krop nikdar ne zmrzne."

* * *

Doslednost. — Učitelj: "Toliko-krat sem vam že povedal, da ni nikakoršne večje ali manjše polovice. Polovici sta si vsikdar popolnoma enaki. Na žalost pa vidim, da še zdaj večja polovica od vas tega ne razume."

* * *

Previden. — "Zakaj pa nikdar ne greš na zborovanje, kadar predava tvoja žena?"

"Veš, zakaj ne? Ako bi jo kdo izžvižgal, bi bil gotovo vselej jaž kriv."

* * *

Malenkost. — "Gospod profesor, vam se moram zahvaliti za vse svoje znanje."

"O, prosim, ne omenjajte take malenkosti."

* * *

Dober soprog. Neka žena, katere mož je delal v oddaljeni tovarni ter ji ni nikdar poslal kaj od zaslužka, se je prišla k lastniku podjetja pritožiti. Tovarnar je bil socialno čuteč, za-

Agent jo lepo pozdravi: "Dobro jutro, gospa!"

Žena, katero je poučil trgovec, za kaj gre, je začela agenta obdelavati po svojih metodah. Ni ji vzelo dolgo, ko je zmagala in agent je kapituliral, dasi je zgubil skoro par ur svojega dragocenega časa s ponujanjem.

Med agenti se je kmalu raznesla ta novica in od tedaj noben agent ne vstopi v dotično trgovino, ako vidi v trgovini trgovčevno ženo. Ako je pa v trgovini sam trgovec, pa še kateri vstopi, a takoj odide, kakor hitro se pokaže pri vratih trgovine njegova rezerva — njegova boljša polovica . . .

to je pozval dotičnega delavca pred se ter ga strogo vprašal: "Ali pa tudi kaj pošljete od svojega služka svoji ženi in družini?" — "Da," odvrne delavec, "mnogo srčnih pozdravov."

VSEBINA JULIJSKE ŠTEVILKE.

Vabilo na Baragovo proslavo v Lemont.....str. 193	Izdajica (Evgenij Čirikov)str. 209-210
Da bi bili vsi eno. (prof. Fr. Pengov)str. 195-196, 208	Najlepši (pesmica, M. Elizabeta)str. 210
Mesečni pridigar (štiri pridige)str. 197-198	V prirodi (pesmica, p. Evstahij)str. 210
Karmelski materi božji (pesem, p. Evstahij).....str. 198	Dolžnost svoje telo krotiti. (Rev. Janez Filipič)str. 211-212
Minetonka (p. Bernard)str. 199-201	Božje sodbe (pesmica, p. Evstahij)str. 212
Slavite Marijo (pesem, M. Elizabeta)str. 201	Glasovi od Marije Pomagaj (p. Bernard)str. 213-214
Kulturni obzornik:	Iz našega ofisastr. 214-215
Iz spominov mojega očeta na škofa Baragostr. 202-203	Naši mladini:
Redka slavnost v Johnstownu (p. Bernard)str. 203-205	A monthly letter from your friendp. 216
Drobne vesti (urednik)str. 205	Baseball at Lemont (J. Gregorich)p. 216
Nazaj h krščanskim šegam naših očetov in mater! (p. Odilo)str. 206	Only for girls (E. Blenkush)p. 216-217
Sestram v Gospodovi službi:	Legend of St. Francis (Ksaver Meško—Miss A. Wahčič)p. 217-218
Z grička Asizijstr. 207	Pismap. 218-220
Bodi zadovoljen (igrice)str. 207-208	In the realm of books (A. Wahčič).....p. 220-221
	Slučaj (John Jerič)str. 222-223
	Smešnice (p. Blanko)str. 222-223

Ako hočeš dobro samemu sebi in svojemu dragemu ranjkemu

ne odlašaj več, temveč pošlji čim prej svoj prispevek za Apostolat sv. Frančiška: 50c za eno leto, ali \$10.00 enkrat za vselej. Posluži se v ta namen priloženega kupona ter ga izpolni!

se želim vpisati v Apostolat sv. Frančiška. Če vpišeš ranjkega, napravi zraven imena križec.

Plačam za vselej

Plačam letno

Ime darovavca.

"PLANINKA"

Naročnikom Ave Marije javljam, da imam v zalogi posebno vrsto zdravilnega čaja z imenom "Planinka". Ta čaj osvežuje in čisti kri in se priporoča proti vsem boleznim. Pripravljen je v lekarni Mr. L. Banovca v Ljubljani iz raznih zdravilnih planinskih zelišč. Jugoslovansko ministerstvo za narodno zdravje je čaj priporočilo z odlokom števil. 38739, dne 10. julija 1928. Je izvrsten lek v vseh bolezenskih slučajih. Ena škatlja stane \$1.00. Prodaja se pri pooblaščenem in edinem zastopniku za Ameriko: **V. S. Vlahović, P. O. Box 185-W, Union City, New Jersey.**

Iz domovine imamo najfinejše "VARDAR" cigarete. Škatlja s 100 cigaretami stane \$2.50. Imamo tudi najfinejši bosenski tobak, ki ga prodajamo po funtih. En funt prvovrstnega bosenskega tobaka stane \$5.00, druga vrsta ravno istega t. j. bosenskega tobaka pa stane samo \$4.00. Na poskus pošiljamo najmanj pol funta tobaka in najmanj 100 komadov cigaret. Cigaretetni papir daje mo brezplačno.

Priporoča se za obilna naročila: **V. S. Vlahović, P. O. Box 185-W, Union City, N. J.**

JAVNE ZAHVALE

Moram Vam priznati, da je Vaša Alpen Tinktura v resnici najbolj uspešna. Odkar ji rabim, so mi prenehali lasje izpadati. Sedaj mi rastejo zopet lepi in gosti.—S. Markotich, 129 Lingar Rd., Sidney, N. S., Can.

Vašo Bruslin Tinkuro zoper sive lase sem rabila z najboljšim uspehom, za kar vam ostanem vedno hvaležna.—Frances Polish, Chicago, Ill.

Od Vaše Bruslin Tinkture zoper sive lase so mi postali lasje popolnoma taki, kakor sem jih imel v mladosti. Zato Vam ostajam hvaležen.—Simon Zubar, P. O. Box 310, Kirkland Lake, Ont., Canada.

Moram pripoznati, da je Vaš Fluid zoper revmatizem v resnici najboljši na svetu. Moj prijatelj je ležal tri mesece v postelji. Ko je pa rabil Vaš Fluid, je v osmih dneh popolnoma ozdravel. Blagovolite tudi meni poslati eno steklenico Vašega hvalevrednega Fluida. Najlepše se Vam že vnaprej zahvaljujem.—Joseph Jenich, 283 Droiillard Rd., Ford City, Ont., Canada.

Pripoznavam, da je Vaša Elsa žauba zoper rane in srbečo kožo najboljšo zdravilo. Ostajam Vam vedno hvaležen.—D. Brankovan, P. O. Box 48, Ambler, Pa.

Že več let je minulo, odkar sem rabil Vaše zdravilo zoper kurje oči in bradavice, katere sem v par dneh popolnoma odpravil, za kar sem Vam prav hvaležen. Blagovolite mi poslati cenik, da naročim še druga zdravila.—John Grabjan, 3307 St., St. Louis, Mo.

Imam na tisoče zahvalnih pisem tudi od drugih zdravil. Vsakemu dam \$5.00, ki bi rabil moja zdravila brez uspeha.

Pišite takoj po cenik. Pošljem Vam ga zastoj. **JAKOB WAHCIC, 1436 E. 95th ST., CLEVELAND, O.**

ŠIRITE AVE MARIJO!

Phone 3864

Phone 1389-R

Šetina in Slapničar

ZALOGA NAGROBNIH SPOMENIKOV

1013 N. Chicago Street,

Joliet, Ill.

Mihael Trinko

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovcem v Chicagi se prav toplo priporočam.

2114 West 23rd Place,

Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza

Ustanovljena 19. dec. 1926. Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JULIA GOTTLIEB,
1845 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. MATILDA DULLER,
2241 So. Lincoln Street, Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

Naselbine, ki še nimate podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

Organizacija izdaja svoje lastno glasilo

"ZARJA",

ki je prvi in edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in prinaša le to, kar je v korist in izobrazbo žen in deklet. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini, za nečlanice pa stane \$2.00 letno. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov:

"ZARJA", 1845 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

Pojdimo proslavit Baragovo stoletnico v Marquette in na Calumet!

(9. in 10. avgusta 1930.)

Rojaki in rojakinje! Letošnje leto 1930 je za nas vse velikega pomena. Prineslo nam je prvo stoletnico Baragovega prihoda v Ameriko. Vsi veste, kdo in kaj je bil Baraga. Odveč bi bilo na tem mestu ponovno razlagati, kako velik mož je bil, kako pomemben je bil njegov prihod iz naše mile Slovenije v to deželo.

Gre za to, da letošnjo Baragovo stoletnico dostojno in njenemu pomenu primerno proslavimo. — Mnogo in dolgo se že o tem govori in piše. Doslej sta se veličastno završili dve veliki proslavi. Prva je bila na Evelethu, Minn., dne 29. junija, druga pa v Lemontu, Ill., dne 6. julija. Tretja in najbolj pomenljiva pa ima biti

V MARQUETTU IN NA CALUMETU, MICH., V DNEVIH 9. IN 10. AVGUSTA.

Rojaki in rojakinje! Na to proslavo vas vabimo, da se je udeležite v častnem številu. V MARQUETTU bomo počastili grob slavnega vladike in opravili pobožnost v stolnici, ki jo je nad njegovim grobom postavil njegov in naš rojak, škof Vertin, NA CALUMETU bomo proslavili Baragov spomin v družbi tamkajšnjih rojakov in ostalih katoličanov iz mesta in okolice. Vrli Calumet se vneto pripravljaja, da bo Baragova proslava tam gori nekaj veličastnega in impozantnega.

Rojaki in rojakinje! Odločite se pravočasno, da se pridružite romarjem v Marquette in izletnikom na Calumet! Pokažimo s častno udeležbo, da znamo ceniti spomin tako velikega moža, kot je bil Baraga! Dokažimo svetu, da nismo nevredni svojega Barage, da nismo nehvaležni Bogu, ki je dal slovenski materi roditi moža, katerega nam zavidajo veliki narodi!

Rojaki in rojakinje! Ta oglas in vabilo velja Vam vsem in ga objavljamo namesto posebnih pisem. Velja društvom, ki naj ga svojim članom in članicam priporoče v upoštevanje. Velja naselbinam, ki naj povsod agitirajo za številno udeležbo!

Še en teden imamo časa. Ne smete več odlašati! Čas gre svojo pot in nam uide, če ga pravočasno ne rabimo! Priglasite se za udeležbo! Vožnja po železnici bo znižana do polovice, za vse drugo bodo poskrbeli delavni odbori na Calumetu.

Rojaki in rojakinje! Velika dneva bosta 9. in 10. avgust v letošnjem letu. Pridite od vseh strani, da jih skupno na prav slovesen način proslavimo! Iskreno Vas vabimo!

PODROBNI PROGRAM.

V SOBOTO, 9. AVGUSTA dopoldne se vrši slovesnost na Baragovem grobu v Marquette, Mich. Ob 9. uri zjutraj bo v marquettski katedrali pontifikalna maša, ki jo bo služil škof Nussbaum, ki je četrti naslednik Baragov na škofijski stolici v Marquette. Med sv. mašo bo angleška in slovenska pridiga. Po sv. maši se bomo poklonili velikemu Baragi na njegovem grobu.

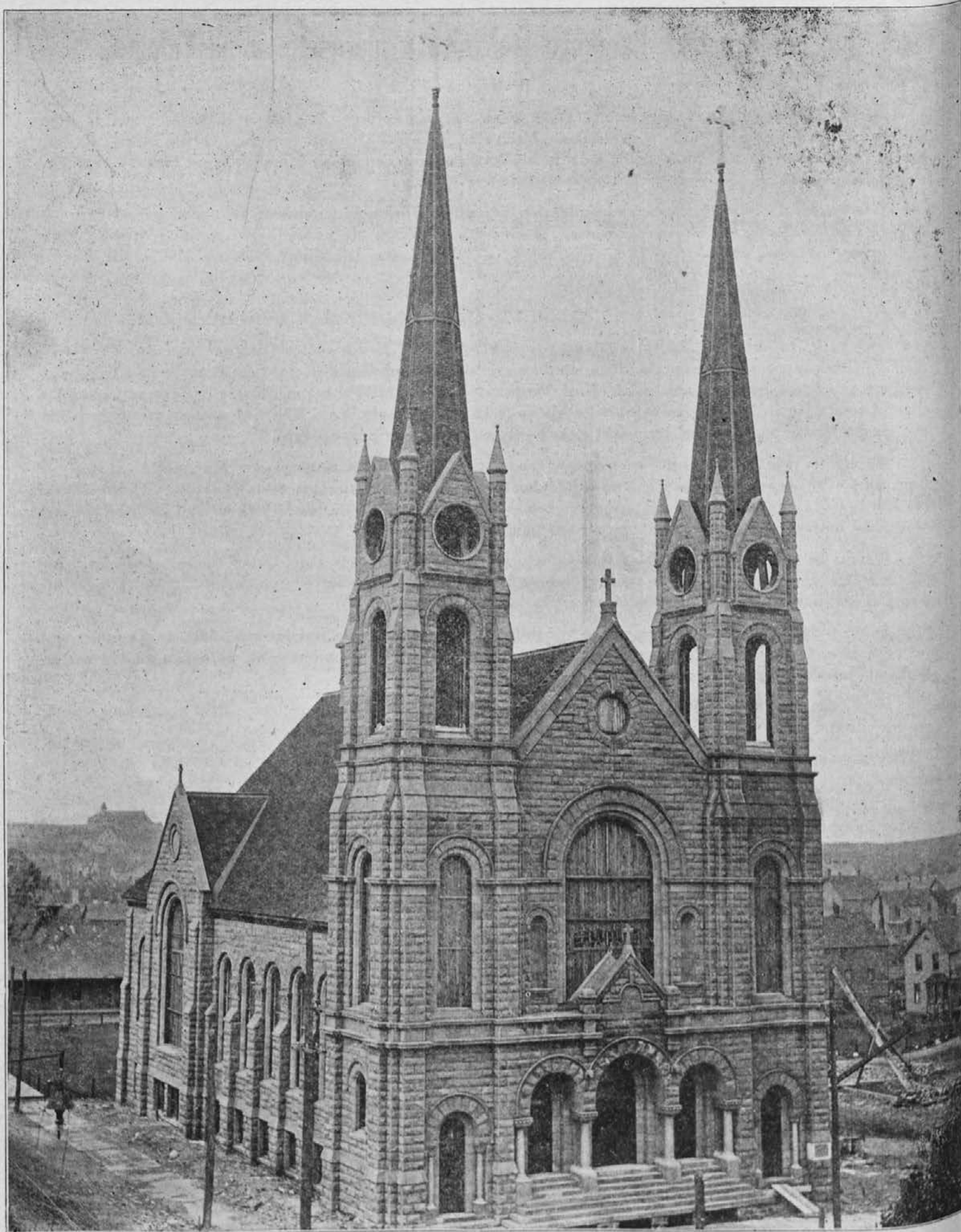
Popoldne odidemo skupno na Calumet. Vsi avtomobili se vstavijo pred veličastno slovensko cerkvijo sv. Jožefa. Postrežljive Calumetčanke nam bodo v cerkveni dvorani pripravile majhen prigrižek. Ob pol osmih zvečer bodo v cerkvi pete litanije Matere božje in blagoslov z Najsvetejšim.

Posebni stanovanjski odbor bo preskrbel milim gostom ugodno stanovanje pod gostoljubnimi slovenskimi strehami.

V NEDELJO, 10. AVGUSTA, bo ob 7:30 prva služba božja, pri kateri bo pridigal Very Rev. Bernard Ambrožič.

Ob 10. uri bo slovesen vhod škofa Jožefa Pinten iz Grand Rapids, Mich., ki je calumetski rojak. — Špalir od novega župnišča do cerkve bodo tvorili Kolumbovi vitezi in odbori katoliških društev z zastavami. Med pontifikalno sv. mašo se bo na koru izvajala p. Hugolin Sattnerjeva Missa seraphica. Med sv. mašo bo slovenska pridiga p. Odila.

Popoldansko zborovanje se bo vršilo na Eagle Harbor — kakih 20 milj od Calumeta. Tam na Eagle Harbor še sedaj stoji cerkva, ki jo je postavil misijonar Baraga za svoje Indijance (Holy Redeemer Church). Pri tej cerkvi bo popoldansko zborovanje in po končanem zborovanju bo podeljen izpred cerkvice blagoslov z Najsvetejšim. Zvečer bo na Calumetu banket, v šoli nasproti slovenski cerkvi pa Baragova razstava.

Veličastna slovenska cerkev sv. Jožefa, Calumet, Mich.